

HALKIN KURTULUŞU

20 HAZİRAN 1977 250 KURUŞ 61

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Halkın mücadelesi yükselecektir

"Seçim" manevrası da hakim sınıfları derinleşen siyasi buhranın pençesinden kurtaramamıştır. "Siyasi istikrar" planları boşa çıkmıştır.

Seçimlerde belli bir toparlanma ve merkezileşmeyi başaran faşist cephenin daha "meşru" bir nitelik kazanması; buna karşılık hükümet mevziini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bulunması; genel olarak buhranın derinliği ve halkın yükselen mücadeleleri, önümüzdeki günlerde faşist terörün yoğunlaşmasını sürdürmesine yolaçacaktır.

Ekonomik buhrandan çıkış yolu olarak, buhranın yükünü emekçi halkın sırtına yüklemeye çalışan hakim sınıflar, sömürü ve talanı da arttırmak zorundadırlar.

Sosyal faşistler, bu şartlarda hakim sınıfların genel çıkarlarının ve özel olarak Sovyet işbirlikçilerinin çıkarlarının savunucusu görevlerini yürütebilmek için halka sinsi yöntemlerle saldırmaya devam edeceklerdir.

Reformizmin hakim sınıflara hizmet ve onlarla halka karşı "ittifak" kurma, onlarla uzlaşarak, faşist diktatörlüğün sahte "liberalleştiricisi" rolünü oynama siyaseti de, halkın devrimci mücadelesinin önünde ciddi bir engel olma niteliğini korumaktadır.

Parlamenter "çözüm" ve hayallerin birbiri ardına

De.Sa.7.Sü.7'de

Yaşasın Dedeyazı köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesi

"Gaspedilen topraklarımızı zorbalara terketmedik"

Köyümüz Malatya'nın Doğanşehir ilçesine bağlı, uzun yıllardır toprak mücadelesinin olduğu 200 haneli bir köydür. Toprak ağalarının elinden kurtarmaya çalıştığımız toprağımız 2000 dönüme yakın, sulu köy merasıdır. 1965'den bu yana meramızı Leco Mehmet adındaki bir feodal zorba ekip biçiyordu.

Biz köylüler kanuni işlemlere başvurarak toprağımıza sahip çıkmak istedik. Ama Leco Mehmet kanuni yolumuzu tıkamak için komşu köy Ören ile sınır kavgalarını körükledi Ören köyünden bir akrabasını da yanına alarak iki köyün çatışmasını kızıştırdı. Davayı biz köylüler kazandık. Ama toprağı o yine ekip biçti. Bizim de bu durum karşısında mücadelemiz büyüdü. Leco Mehmet dayak, adam öldürme evlere sabotajlar yapma yollarına başvurarak yoksul köylülerin bu mücadelesini bastırmaya çalıştı. Bunun da sonuç vermeyeceğini anlayınca köyde kabile kavgalarını alevlendirdi. Köylüleri birbirine düşman etmeye çalıştı.

1976 yılında köyümüzde bir dernek kurduk. Kısa sürede derneğin çatısı altında toplanan yoksul köylüler örgütlü mücadelenin gereğini anladılar. Derneğin kuruluşundan sonra Leco'nun saldırıları daha da arttı. Dernek yöneticilerini ihbar etti. Derneği kapattırdı. Ama ne dernek yöneticileri ne de biz yoksul köylüler yılmadık.

Bu yıl, baharın gelmesiyle birlikte biz köylüler sık sık toplantılar düzenledik. Bu toplantıları kahvede, evlerde her yerde sürdürdük. Leco devrimcilerin ve genç köylülerin toplantılara katılmasını istemiyordu. Leco ve taraftarları ihtiyarların meseleyi çözmesini istediklerini söylediler. Ama köyün yaşlıları "bu meselede genç, ihtiyar olmaz, hepimiz birleşeceğiz ve mücadele edeceğiz" diye cevap verdiler. Bunun üzerine şaşkına dönen Leco "mera boş kalsın, ne ben ne de köylü eksin" dedi. Ama biz köylülerin, artık nasihat dinleyecek vaktimiz yoktu. Toprak bizimdi ve ekecektik.

Toplantılarımızın sonucunda belli kararlar aldık.

Birincisi, toprağı topluca sürmek, ikinci olarak da, traktör masraflarını karşılamak için her aileden 200'er lira toplamak... Bir gün içinde 20 bin liradan fazla para topladık. Ertesi gün köy [illegible] kadın, erkek,

De.Sa.7.Sü.6'da

Hasan Yoldaş! Kanın yerde kalmayacak

28 Mayıs gecesi İstanbul'da Saraçhane'de afiş yapıştırırken faşist diktatörlüğün beslemeleri tarafından kaçırılıp, günlerce işkence yapılarak öldürülen HASAN DOĞAN yoldaşımızın cenazesi Malatya'da anti-faşist bir kitle gösterisi niteliğine büründü.

Malatya içerisinde, Hasan Yoldaş'ın cenazesi gelmeden polisin terör estirmesine, çevre köylere haber ulaştırılmamasına ve DEV-GENÇ'lilerin bütün sekter ve hotzotçu tavırlarına rağmen binlerce köylü ve proleter devrimci bir araya toplandı. Malatya'nın girişine 20 km kala, cenazenin taşındığı araba büyük bir halk kitlesi tarafından karşılandı. Daha önce DEV GENÇ'li bir grup cenazenin taşındığı otobüsü dur-

De.Sa.7.Sü.4'de

BELGRAD KONFERANSI AÇILDI

"Helsinki Ruhu" ardındaki emperyalist pençeler

Helsinki Avrupa Güvenlik Konferansının üzerinden iki yıl geçmiş bulunmaktadır.

Belgrad Konferansında, bu iki yılda Helsinki nihai belgesini imzalayan ülkelerin bu anlaşmaya ne derecede uyup uymadıkları tesbit edilecektir.

Batılı kapitalistler, başta Amerikan emperyalistleri, Belgrad'da Sosyal emperyalistlerin ve onların denetimindeki ülkelerin burjuvazisinin "insan haklarına" saygı göstermediklerini ispat etmeye çalışırken; Sosyal emperyalistler de "Dünya Barışı", "Tam ve Genel Silahsızlanma", "Detant (yumuşama)" gibi yavelerini ağızlarına sakız etmeye devam edeceklerdir.

De.Sa.7.Sü.6'da

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK

Halkın Birliği gazetesi sahibi Hayrabet Honca arkadaş 13.6.1977 günü "gazete hakkında ihbar" olduğu yolunda sahte bir gerekçeyle 1. Şube polisleri tarafından gazete bürosundan alınarak götürülmüş ve günlerce baskı, tehdit ve işkence altında tutulmuştur. Halkın Birliği gazetesi Yazıişleri Müdürü Fikri Yüksel imzası ve "Gazetemize yönelen tertip" başlığıyla yayınlanan bildiride Hayrabet Honca arkadaşa yapılan işkenceler baskı ve tehditler şöyle anlatılmaktadır:

"....... Gazetemiz sahibi 1. Şubeye götürül-

De.Sa.7.Sü.8'de

HALKIN KURTULUŞU

Daha büyük mücadeleler için

Seçimlerin hiçbirşeyi çözemediği kısa bir süre içinde anlaşıldı. Yeni hükümeti kimin kuracağı konusunda yapılan çalışmalar da, 5 Haziran'ın üzerinden geçen iki haftalık sürede hiçbirşeyin çözülemiyeceğini gösterdi. 6 Haziran için beslenen umutlar her geçen gün sönmektedir.

Umutların yıkılması, pembe hayallerin gerçeklerle yer değiştirmesi bizzat Ecevit'in itiraflarıyla ispatlanıyor. Ecevit 6 Haziran'da halka refah, barış ve özgürlük vaadetmişti. İşkencecilerden faşist katillerden, kanlı tertiplerin sorumlularından hesap sorulacağına dair söz vermişti. 6 Haziran geride kaldı. Ecevit bunları bile savunmaktan vazgeçmiştir. CHP, iktidara yaklaştığı her dönemde olduğu gibi bu kerede muhalefetteyken savunduğu bütün talepleri bir kenara bırakmış, hakim sınıflarla uzlaşmanın yollarını aramaktadır. Daha şimdiden 12 Mart'ın kanlı mirasçısı Feyzioğlu'na el uzatmıştır, yapacağına dair söz verdiği her talebi her sivri noktasını aceleyle törpülemeye başlamıştır.

Ecevit'in hakim sınıflara doğru uzanan eli boşta kalmamıştır. Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının büyük bir kesimi CHP'nin iktidara gelmesinin içinde bulunulan ekonomik ve siyasi buhranın atlatılmasının bir aracı olarak görmektedirler. Suyu geçmek isteyenler kendilerini karşı kıyıya geçirecek kişiyi, bulmuşlardır. Kıbrıs meselesi, döviz darlığı, enflasyon vb. konuları emekçi halkın en uyanık kesimlerinin muhalefeti olmadan hakim sınıfların yararına çözmenin yolu olarak Ecevit'in

De.Sa.7.Sü.8'de

Antep'te direnen iki yoldaş anıldı

8 Haziran 1976'da Antep'te faşist militarist güçlere karşı yiğitçe direnerek can veren İlhan ve Mehmet yoldaşlar Niğde'de anıldılar.

Niğde Ticaret Lisesi devrimci öğrencileri sabahın erken saatlerinden itibaren okulda toplanmaya ve anma töreninin hazırlıklarını yapmaya başlamışlardır. Bunun üzerine devrimciler için 8 Haziran'ın anlamını çok iyi bilen faşistler okulu basmak ve devrimci öğrencileri sindirmek için okul dışında toplanmışlardır. Faşistler bir kaç kez polis desteğinde saldırmışlarsa da devrimcilerin aktif cevabı karşısında ge-

De.Sa.7.Sü.1'de

Sovyet Ulusal Marşı'ndan Stalin'in adı çıkarıldı

Sosyal-faşistler Stalin'e ve Marksizme saldırılarını yeniden şiddetlendirmektedir

Sovyetler Birliği'nde, revizyonist Kruşçev siyasi iktidarı ele geçirdiğinden bu yana, burjuva diktatörlüğü mevcuttur. Bu diktatörlük, içinde doğduğu koşullara uygun bir yöntem izleyerek, kendi kapitalist-faşist niteliği ve özünü "sosyalist", "devrimci" kılıklar altında saklamış, fakat aynı zamanda ülke içinde proletarya diktatörlüğünün bütün kurumlarına saldırmış ve onları tasfiye etmeyi başarmıştır.

Sovyet revizyonist burjuvazisi, Sovyet proletaryasını, toplumun siyasi önderi ve yönlendiricisi durumundan tasfiye ederek onu yeniden sadece bir üretici güç durumuna sokarken, son derece sinsi bir karşı-devrimci yol izlemiştir.

Kruşçev'in acemi ve "maceracı" karşı devrimciliği, Brejnev- Kosigin kliğinin "sabırlı" ve komplocu faşist siyaseti ile yer değiştirdiğinden beri bu tarz esas çizgi halini almış; karşı devrimci "sabırlılık" ve sinsilik Sovyet proletaryası ve halklarının siyasi uyanıklığı

De.Sa.7.Sü.4'de

Brejnev'in "Devlet Başkanlığı" Rus burjuvazisini kurtaracak mı?

"Sovyet revizyonist partisinde birlik yoktur ve olamaz da. Revizyonizmin, kendisi zaten bir bölünmedir. Öbür revizyonist ülkelerde olduğu kadar Sovyetler Birliğinde de, N.Kruşçev'in düşürülmesinin ve Sovyet yönetici kliğinde yapılan diğer deği-

De.Sa.7.Sü.3'de

Ölümünün birinci yılında ÖKKEŞ Yoldaş'ı anıyoruz

Alnı yukarda
Kızıl kanlı gömleği rüzgarda
yürüyor...
Yürüyor adım adım
Yürüyor ağır ağır
Ulusal Demokratik Halk Devrimi
yolunda...

Ökkeş Karayiğit yoldaş 28 Haziran 1976'da 1. Şubenin vurucu timleri tarafından katledildi.

Ökkeş yoldaş Kent Akü fabrikasında çalışan bir işçiydi. Çevresinde bütün halkın güvenini kazanmış, yiğit, kararlı bir devrimciydi. O, Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda uzlaşmaz, fedakar bir mücadele veriyordu. Faşistler onun varlığına son vermek istediler. Çeliktepe halkının bu yiğit evladını, Ökkeş yoldaşı öldürmekle mücadeleyi durdurabileceklerini sandılar. Saat 10 sıralarında Levent lisesinin önünde sardılar Ökkeş yoldaşın etrafını. 20 dakika çatıştı Ökkeş, tam 20 dakika kurşun sıktı faşistlere. Sonunda düşürdüler onu, bu yiğit devrimci işçiyi şehit ettiler.

Çeliktepe halkı yiğit evladını bağrına bastı, Ökkeş'in cenazesini alarak faşist terörün üstüne yürüdü.

Ökkeş yoldaş fedakar, yılmaz mücadelesiyle yolumuzu aydınlatıyor. Ökkeş ve devrim yolunda düşen diğer yoldaşlarımız mücadelemizin en ön saflarında dalgalanan kızıl bayraklarımızdır. Kanlarını yerde bırakmıyacağız!

1 Mayıs katliamının sorumluları faşistler, sosyal-faşistler, bu alçakça cinayetlerini örtbas edebilmek için, ellerinden geleni ardlarına koymuyorlar. MİT ve kontr-gerillanın eli kanlı katilleri, cinayetleri hiçbir kuşkuya yer bırakmayan kesin kanıtlarla ortaya serilince, suçluların telaşı içinde, bu kanıtların bir bölümünü yok etmeye çalıştılar. Tek tek öldürülen devrimcilerin ardından ağıt yakmayı görev edinen bir kısım "demokrat" kalemler, benzerine ancak Çarlık Rusya'sında ve Nazi işgalindeki ülkelerde rastlanan bu kanlı katliam karşısında neredeyse sus-pus oldular. "İlerici" bir başka kesim de, Ecevit'in olayın fazla deşilmemesi gerektiği konusundaki işaretine uyarak; sıradan bir doğal felaket karşısında takınılan bir tutumla yetindiler. Burada bir gerçek, en görmek istemeyen gözlere batarcasına sırıtıyor. İşbirlikçi egemen sınıfların, kanlı ellerini gizlemek için, giriştikleri 1 Mayıs katliamını küllendirme, hedef şaşırtma çabalarına oportünistler ve reformistler de katılıyorlar. Oportünistlerin keskin dedektif pozlarında, "1 Mayıs katliamının suçlularını açığa çıkaralım" yollu yaygaraları da bu gerçeği değiştirmiyor.

HALKIN KURTULUŞU, 1 Mayıs'ın kanlı katillerini ortaya çıkarmak, hesap sorulmasını sağlamak için vargücüyle çalıştı, çalışıyor. Katillerin saklanmalarına, yakalarını halkın elinden kurtarmalarına izin vermeyeceğiz. Katilleri ortaya çıkarmak için halkımıza, devrimciler, tüm yurtsever ve demokratlara yaptığımız çağrı karşılıksız kalmadı. Katillerin ad ad ortaya çıkarılmasında çok yararlı bilgiler içeren belgeler elimize ulaşmaya başladı. Fakat katillerin tümünün ortaya serilmesi için, iletilen belgeler henüz yetersiz. Halkımız canilerin en kısa zamanda açığa çıkarılmasını, hak ettikleri cezaya çarptırılmasını istiyor. Bu konuda gazetemize ulaşan bir belgeyi açıklamadan önce, çağrımızı tekrarlıyor, halka karşı en kanlı saldırılara yeniden girişmek için pusuda bekliyen katilleri ortaya serme doğrultusunda en önemsiz görünen bilgilerin bile aktarılmasının yararlı olacağını vurguluyoruz.

"1 Mayıs katliamında halka ateş eden katilleri gördüm"

Bundan bir ay kadar önce şüphe üzerine 1. Şube ekipleri tarafından yakalanmıştım. Beni tutuklayanlar Alman plakalı mavi bir minibüsle Gayrettepe'ye götürdüler. Sorgumu 1. Şube komiserlerinden METE ALTAN yaptı. Daha sonra serbest bırakıldım.

1 Mayıs törenlerinde gazetenizde de bahsettiğiniz minibüsü gördüm. Bu METE ALTAN'ın sorumluluğunda olan minibüstü. Ayrıca halka ateş edenler arasında sivil polis MEHMET GÜÇLÜ de vardı. (Bu polis, 5 Mayıs'ta Kadıköy Kültür Dayanışma Derneğinin basılması olayına ilişkin olarak gazetelerde çıkan fotoğrafların hemen hepsinde vardı.)

I. Juan Carlos = II. Franko

İspanya Komünist Partisi (ML) önderliğinde işçi sınıfı ve emekçiler seçim şarlatanlığını boykot ettiler

KAHROLSUN MONARŞİ! YAŞASIN CUMHURİYET

İspanya'da faşizmin seçim güldürüsü

Marksist - Leninistlerin önderliğinde İspanyol Halkı faşist diktatörlüğe karşı yılmak bilmez bir mücadele veriyor.

15 Haziran günü İspanya'da "41 yıldır ilk defa" seçimler yapıldı. Yazımızı hazırlarken seçim sonuçlarının ne olduğu konusunda elimize henüz bilgi ulaşmamış bulunmaktadır. Zaten bu da söylemek istediklerimize belirleyici bir etki yapmayacaktır. Çünkü seçimler faşist diktatörlüğün kendisini maskelemek için giriştikleri bir oyundan ibarettir.

Bütün gözler İspanya'nın üzerine çevrilmiş bulunmaktadır.

Burjuvazinin çeşitli siyasi temsilcilerinin üzerinde birleştikleri nokta şudur: seçimlerin sonucu ne olursa olsun,"İspanyol demokrasisi en sonunda kendisini tescilleyerek, kabul ettirecektir".

Burjuvazi bu iddia ile ortaya çıkarken proletaryanın partisi ve onun önderliği altındaki yurtsever cephe (FRAP) seçimleri boykot etmiş ve bunun sadece bir yutturmaca olduğunu belirtmiştir.

Geçenlerde Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ni ziyaret eden İspanya KP(ML)'in bir heyetine başkanlık eden Raul Marko Yoldaş, İspanya halkının anti-faşist mücadelesinin sürdüğünü belirterek şunları söylemiştir:

"İspanyol oligarşisi ve onun patronları olan Amerikan emperyalistleri, faşist diktatörlüğü özünde korumaya çalıştıkları bir sırada onu parlamanter süslerle, sahte seçimlerle; revizyonistlere, sosyal demokratlara ve burjuva elebaşılarına hareket serbestisiyle güzelleştirmeye çalışmaktadır.

"Gerçek, emekçi kitlelere karşı baskının özellikle polis ve işveren sınıfının baskısının daha vahşileştiğini göstermektedir. Nitekim mesele klasik terörcü diktatörlüğün görünüşte bazı süslemelerle birleştirilmesi taktiği ile ilgilidir.

"Başlangıçta düşmanın bu yeni taktiği kitlelerin çeşitli sektörlerinde hayaller yaratırken İspanya Kominist partisi (ML) monarşiye ve onun manevralarına karşı sürekli olarak mücadele bayrağını yükseltti. Monarşinin etrafını saran partilere sunduğu legalleşmeyi reddetti. Partimiz "Faşizme Ölüm! Halka Hürriyet!" sloganı altında, demokratik özgürlükleri kazanmanın tek güvenilir yolu olan kitlelerin devrimci mücadelesini teşvik etmekte; revizyonizmin, özellikle Carillo'cu revizyonizmin ve diğer oportünist grupların hain rolünü mahkum etmekte ve teşhir etmektedir. Parti monarşiyi devirme, milli bağımsızlık, milliyetlerin kendi kaderini tayin hakkı ve Cumhuriyet için mücadele temelinde, kitlelerin çeşitli örgütlerin ve şahsiyetlerin geniş bir cephesini İspanya Halklarının Cumhuriyetçi Konvansiyonunu oluşturdu. Konvansiyonun örgütleyicisi olan Parti, amaçlarını izlemekte,Halk Demokrasisi ve Sosyalizm için devrimci mücadele perspektifini gözden kaçırmamaktadır". Raul Marko Yoldaş daha sonra şunları belirtmiştir: "Kitlelerin devrimci mücadelesine önderlik etmek üzere Parti'nin çalışmasıyla ilgili olarak,ülkenin şehirlerinde gösterilerin ve diğer faaliyetlerin yapıldığı 14 Mayıs'taki "Cumhuriyet İçin Mücadele" Kampanyasını belirtmek yerinde olur.

"Madrid'de Parti FRAP ve Konvansiyon tarafından örgütlenen 14 Mayıs gösterilerinden birisine, tamamen yasaklanmasına ve alanın sıkı askeri denetim altına alınmasına rağmen, Parti, FRAP ve Konvansiyon gruplarının yönettiği 25 bin kişi katılmıştır.

"Özelliği, göstericilerle polis arasında bir dizi çatışma olan devrimci 1 Mayıs eylemlerinin de büyük önemi vardır. Madrid'de, Barselona'da, Valensiya'da, Sevil'de, Badaho'da ve pek çok diğer şehirde, kitlelerin önünde İspanya Komünist Partisi (ML)'nin kızıl bayrakları; FRAP'ın ve Cumhuriyetçi Konvansiyon'un bayrakları dalgalanıyordu. Sadece Madrid'de 3000 kişi yaralandı. Şu anda bütün siyasi tutukluların derhal serbest bırakılmaları kampanyası da büyük önem taşımaktadır.

"Bilindiği gibi burjuva muhalefet,revizyonistler ve sosyal-demokratlar da, hükümetle pazarlıklarında, "bütün siyasi tutuklular serbest bırakılmadan seçimlere katılmama" kararı almışlardı. Ne var ki, Parti'nin, FRAP'ın üyeleri olan ve diktatörlüğe karşı korkusuzca savaşmış olan tutuklular, hala vahşi bir zulme maruz kaldıkları hapishanelerdedirler. Bu şartlarda anti-faşist tutukluların serbest bırakılmaları için, her yolla mücadele etmek ve Franko hapishaneleri sisteminin hala yürürlükte olduğu, ve onun baskıcı kuvvetlerinin ve halka karşı faşist kanunlarının hala olduğu gibi durduğu bir sırada, seçim güldürüsüne katılan burjuva ve revizyonist güçleri mahkum etmek her zamankinden daha önemli olmuştur".

İspanya'da yapılan düzmece seçimlerin amacı "halkın yükselen mücadelesini yumuşatmak ve faşist diktatörlüğün ömrünü biraz daha uzatmak"tır. Bu seçimlerde sadece "burjuvazi ve hakim sınıfların şu veya bu kanadını seçme konusunda bir özgürlük" tanınmıştır. Baskı altındaki geniş yığınların kendi özgür iradelerini kullanmalarına olanak tanınmayacaktır.

İSPANYALI DEVRİMCİ VE YURTSEVERLERİN FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI MÜCADELESİ SÜRÜYOR

İspanya'lı yurtseverlerin cesur anti - faşist eylemleri sürmektedir. Kordoba'da bir askeri karakol bombalanmıştır. Barselona'da bir yurtsever birliği, polis devriyesine saldırmış ve 2 polisi öldürmüştür. Madrid, Bilbao ve diğer yerlerde yurtseverler güçlü bombalar patlatarak faşist diktatörlüğün mevzilerine saldırmışlardır.

Seçimlerden az önce bu eylemler doruk noktasına ulaşırken, çeşitli şehirlerde seçim güldürüsünü mahkum eden ve seçimleri boykot etmeleri ve gerici rejime ve onun taraftarlarına karşı mücadeleyi kararlılıkla sürdürmeleri için halka çağrıda bulunan binlerce el ilanı dağıtılmıştır.

SEÇİM DEĞİL DEVRİM

İspanya'da faşist diktatörlüğün yıkılışı, ancak işçi sınıfı öncülüğünde halkın silahlı mücadelesiyle olacaktır

Halk cumhuriyetinin kuruluşunun tek yolu silahlı halk devrimidir

"Ispanya kapitalist bir ülkedir. Buna rağmen feodalizm tamamen son bulmamıştır. Öte yandan ülkemiz, ekonomik, politik, kültürel, askeri bakımlardan değişik boyutlarda Yankee (ABD; H.K) emperyalizminin kontrolu altındadır.

"Bu nedenle Parti, önündeki devrimci adımı demokratik devrim olarak tesbit etmiştir. Devrimden çıkarı olan sınıflar, başta işçi sınıfı olmak üzere şehir ve köy küçük burjuvazisi ve milli burjuvazidir. Devrimin önündeki düşmanlar ise; oligarşi ve emperyalizmdir. Bu ikisi arasında bu günkü konumda önde gelen düşman ise oligarşidir.

"Demokratik devrim şüphesiz özünde bir burjuva devrimidir. Fakat onu eski tip burjuva devriminden ayırdeden temel özellik işçi sınıfı öncülüğünde yapılmasıdır. Bu nedenle işçi sınıfı öncülüğünde gerçekleşen demokratik devrim kesintisiz olarak sosyalizme geçişi sağlayacaktır.

"Programda mücadelemizin faşizme Yankee emperyalizmine,sosyal-emperyalizme ve revizyonizme karşı olacağı belirtilmiştir.

"Parti, programında, faşist diktatörlüğün yıkılışının ancak işçi sınıfı öncülüğünde hal-

De.Sa.7.Sü.3'de

Marksist-Leninist partiler, kitle bağlarına büyük bir dikkat gösteriyorlar

Marksist-Leninist partiler kendi devrimci faaliyetlerinde, geniş emekçi kitlelerle bağlarının güçlendirilmesine büyük bir önem vermektedirler. Onlar bunu, proleter devriminin zaferi olan stratejik programlarını gerçekleştirmelerindeki şart olarak ele almaktadırlar.

Marksizm-leninizm bize, devrimin, sonuna kadar proletaryanın ve emekçi halkın menfaatlerine sadık kalan sadece gerçek marksist-leninist partilerin bilinçlendirdiği ve bu yolda önderlik ettiği kitlelerin eseri olduğunu öğretmektedir.

Kitle bağları bir M-L partinin esas gücüdür. Kitlelerden kopan, onlara bağlanmayan ve halkın çeşitli tabakaları arasında canlı bir faaliyete sahip olmayan bir parti, kendi asgari ve azami programını gerçekleştiremiyeceği bir yana; er veya geç yıkılmaya, bürokratizm ve biçimcilik tarafından kemirilmeye, şekilsiz, hayatsız ve etkisiz bir örgüt haline gelmeye mahkumdur. Bu dersleri göz önüne alarak yeni M-L partiler, daha kurulur kurulmaz geniş emekçi kitlelerle yakın ve sağlıklı bağlar kurmak, onlara devrimci eylemlerde önderlik etmek için mücadele etmiştir ve etmektedirler. M-L partiler kitle bağlarının açık bir program, kominist lerin yüksek bir siyasi bilinci ve sağlıklı örgütlenme temelinde gerçekleştirildiğinin bilincindedirler. Marksizm-leninizm bize, kitleler, partinin siyasi çizgisinin doğruluğuna inanmazlarsa, partinin kitle bağlarının olamayacağını öğretmektedir. Buna inanç, partinin kitle bağlarının güçlendirilmesinin ve onun önder rolünün sağlanmasının ilk gerekli faktörüdür. M-L partiler kapitalist sistemin devrilmesi ve sosyalizmin inşası ve sınıfsız topluma ulaşmak olan nihai hedefini geniş emekçi kitlelerden hiç bir zaman gizlememişlerdir. Öte yandan onlar, proleter devrim davası konusunda, kitleleri bilinçlendirmek için mücadele etmektedirler.

Partinin geniş kitleler tarafından tanınmasının, programının kitleler tarafından benimsenmesinin ve partinin kitleler arasındaki etkisini yükseltmenin yolu, onları, örgütlemek ve onları yönlendirebilmek için kominüstlerin, sınıf eylemlerine katılmalarıdır.

Kitle eylemlerinin, gösterilerin, halkın protesto yürüyüşlerinin ön saflarına, M-L'ler gittikçe daha fazla çıkmaktadırlar. Onlar, kitlelere izlenmesi gereken gerçek yolu, ortak sınıf düşmanlarına karşı kararlı ve tavizsiz bir mücadele yolunu göstermektedirler...

M-L partiler artık emekçi kitlelerin saflarında, bağlarını ve etkilerini güçlendirmek ve genişletmek için mücadelede kıymetli tecrübeler kazanmışlardır. Enver Hoca yoldaş şöyle demiştir:

"Kitlelerle bağ kurmak, örgütlü kitlelerle bağ kurmak anlamına gelir ve eğer parti bu önemli örgütleri (kitle örgütleri H. K) küçümserse, o zaman kitlelere bağlı değildir demektir"...

TİRAN RADYOSUNUN 8 HAZİRAN GÜNLÜ YAYININDAN

AYDINLIK OPORTÜNİZMİNİN FAŞİZM TAHLİLİNİN ELEŞTİRİSİ

- III -

Stalin, 1930'da SBKP (B) Merkez komitesine sunduğu raporda, birinci emperyalist savaştan sonra, "kapitalizmin çelişkilerinin" nasıl ve hangi alanlarda derinleştiğini izah ettikten sonra şu sonuca varmaktadır:

"Ekonomik bunalımın ortaya çıkardığı çelişkilerin en son sınırına vardığı kapitalist dünyanın durumu budur.

Bütün bu olgular bize neyi açıklamaktadır?

Kapitalizmin dayanma gücünün artık tükendiğini.

Devrimci hareketin giderek güçleneceğini.

Dünyaya egemen olan ekonomik bunalımın birçok ülkede siyasal bunalıma dönüşmek üzere olduğunu.

Bu da burjuvazinin iç politikada faşist yöntemlere baş vurarak ve sosyal-demokrasi de dahil olmak üzere tüm gerici güçleri seferber ederek bir çıkış yolu arayacağı;

İkinci olarak burjuvazinin içinde bulunduğu güç durumdan kurtulmak için SSCB'ne karşı emperyalist bir mücadele savaşı açmayı düşüneceği;

Son olarak da, kapitalizmin sömürüsünü ve savaş tehlikesini önlemek için çaba gösteren proletaryanın kurtuluş yolunu devrimde arayacağı anlamına gelmektedir." (Stalin, 1929 Kapitalizmin Büyük Bunalımı ve Sovyet Ekonomisi, Çağrı Yayınevi, Sy: 21-22).

Dünyada "devrimci hareketin giderek güçlenmesi" karşısında emperyalist burjuvazinin bulduğu siyasi "çıkış yolu" nu Komünist Enternasyonal'de, şu şekilde ele almaktadır:

"Burjuvaziye, işçi sınıfını ezmekle ve onun proleter uyanıklığını köreltmekle yardım eden sosyal-demokrasinin yanısıra, faşizm de bulunmaktadır

Emperyalizm çağında sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, sınıf mücadelesi etkenlerinin -özellikle emperyalist dünya savaşından sonra- yaygınlaşması parlamentarizmin iflasına yol açmıştır. Bunun sonucunda "yeni" yönetim yöntemleri ve biçimleri (örneğin, "iç-kabineler" sistemi, oligarşik grupların perde arkasındaki faaliyetleri, "temsili meclisler" in yozlaşması, ve bunların görevlerinin çarpıtılması, "demokratik özgürlükler" in kısıtlanması ve ortadan kaldırılması vb.) ortaya çıkmıştır. Belli tarihi koşullarda, burjuva emperyalist gericiliğin bu saldırı süreci faşizm biçimini alır Bu şartlar şunlardır: Kapitalist ilişkilerdeki istikrarsızlık; toplumsal bakımdan sınıfından kopmuş çok sayıda unsurun varlığı, şehirlerdeki geniş küçük-burjuva ve aydın tabakalarının yoksullaşması, köy küçük-burjuvazisinin hoşnutsuzluğu, son olarak da, proletaryanın kitle eyleminin ortaya çıkardığı sürekli tehdit. Burjuvazi iktidarını daha dayanıklı, sağlam ve istikrarlı kılmak için, giderek parlamenter sistemi terk etmekte, parti ilişkilerinden ve bileşimlerinden bağımsız olan faşist yönetim yöntemlerini yeğ tutmaktadır." (Komünist Enternasyonal Programı, Aydınlık Yayınları, Sy: 33-34).

Ve Dimitrov, Komünist Enternasyonalin 7. Dünya Kongresine sunduğu raporda, burjuvazinin neden faşizme ihtiyaç duyduğunu, bir siyasi sistem olarak faşizmin hangi toplumsal güçler arasındaki mücadelenin bir ürünü olduğunu en açık bir şekilde ortaya koymaktadır:

"Çok derin bir iktisadi buhranın patlaması, kapitalizmin genel buhranının daha da şiddetlenmesi ve emekçi kitlelerinin devrimcileşmesi üzerine, faşizm geniş bir saldırıya geçti. İktidardaki burjuvazi, emekçilere karşı en azgın soygun tedbirlerini yürürlüğe koymak, emperyalist bir yağma savaşına hazırlanmak, Sovyetler Birliği'ne saldırmak, Çin'i kötüleştirmek ve paylaşmak ve bütün bunlar sayesinde devrimi önlemek için,"kurtuluşunu gittikçe faşizmde aramaktadır."

"Emperyalist çevreler, buhranın bütün yükünü emekçilerin omuzlarına yüklemeye çalışmaktadırlar. İşte bu yüzden faşizme ihtiyaçları vardır."

"Onlar, pazarlar meselesini zayıf halkları köleleştirerek, sömürgeler üzerindeki baskıyı artırarak ve dünyayı savaş yoluyla yeniden paylaşarak halletmeye çalışmaktadırlar. İşte bu yüzden faşizme ihtiyaçları vardır."

"Onlar, işçilerin ve köylülerin devrimci hareketini bastırarak ve dünya proletaryasının kalesi Sovyetler Birliği'ne karşı askeri bir saldırıya girişerek devrim güçlerinin gelişmesini önlemeye çalışmaktadırlar. İşte bu yüzden faşizme ihtiyaçları vardır."

"Bu emperyalist çevreler, bir dizi ülkede ve özellikle Almanya'da kitlelerin devrime kesin yönelmesinden önce, proletaryayı yenilgiye uğratmayı ve faşist diktatörlüğü kurmayı başardılar." (Dimitrov, Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Aydınlık yayınları, Sy: 62-63).

Teorik, siyasi ve tarihi gerçekler AYDINLIK oportünizmini yalanlamaktadır. Birinci emperyalist savaş sonrasındaki tarihi gerçeklerin de gösterdiği gibi faşizm, AYDINLIK oportünistlerinin iddia ettiği gibi" bazı emperyalist devletlerin, dışta diğer emperyalistleri altetmeye yönelen saldırganlığının bir ürünü" değil, tersine devrimle karşıdevrim arasındaki çatışmanın bir ürünüdür. Emperyalist burjuvazi kitlelerin gelişen siyasi mücadelesini bastırabilmek, yükselen devrim dalgasını durdurabilmek, buhranın bütün yükünü emekçi halk kitlelerinin omuzlarına yükleyebilmek, kapitalizmin devamını ve istikrarını sağlayabilmek için faşizme başvurmaktadır. Faşizm sömürü ve zulme karşı ayağa kalkmış, burjuvazinin ekonomik ve siyasi iktidarını devirerek yeni bir ekonomik ve siyasi düzen kurmaya yönelmiş geniş emekçi yığınlarına karşı "saldırganlığın bir ürünü" dür.

AYDINLIK oportünizmi faşizmi emperyalistler arası çelişkinin bir ürünü olarak ele almakla sadece faşizm konusunda anti-marksist bir tahlil yapmakla kalmamakta, aynı zamanda da emperyalistler arası çelişkinin varlığını ve tekelci gruplar arasındaki çatışmanın keskinleşmesini, emperyalizmin çöküşünden ve emperyalizm çağının proleter devrimleri çağı olması olgusundan soyutlamaktadır. Devrim meselesinden soyutlayarak, emperyalistler arası çelişkiyi izah edemeyiz. Emperyalistler arası çelişkinin keskinleşmesinin temel nedeni, gene, üretimin sosyal karakteri ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişkinin varlığı ve bunun derinleşmesidir. Emperyalistler arası çelişkinin keskinleşmesi, kapitalist ekonominin aşırı üretim içerisine yuvarlanması ve bu bunalımdan kurtulmak için yeni pazarlar bulma zorunluluğundan kaynaklanmaktadır. Ama bunun yanı sıra, kapitalizmin aşırı üretim bunalımı, milyonlarca emekçinin var olan sefaletini daha da arttırır ve onları kendilerini ezenlere karşı mücadeleye iter; yani devrimin şartlarını olgunlaştırır.

AYDINLIK oportünizmi, emperyalistler arası çelişkiyi, kapitalizmin derinleşen krizi içerisinde ele alarak, devrimin olgunlaşan şartlarıyla birleştirmemektedir.

Ayrıca faşizmin dış siyaseti, AYDINLIK oportünistlerinin iddia ettikleri gibi diğer emperyalist burjuvazi üzerinde bir saldırganlık değil, ezilen dünya halkları ve ulusları üzerinde bir saldırganlıktır. Bu tahliller, doğal olarak, faşizmin mağdurları arasında emperyalist tekellerin, tekel gruplarının da gözlenilmesini amaçlamaktadır.

Emperyalizmin saldırgan tabiatının göz ardı edilmesi, emperyalizmin şirin gösterilmeye çalışılması - AYDINLIK ve HALKIN SESİ dergilerinde ifadesini bulan sağ-reformist, oportünist siyasi çizginin kaçınılmaz sonucu işte budur.

AYDINLIK oportünizmi, faşizmi emperyalistler arası mücadelenin, emperyalistler arası çelişkinin keskinleşmesinin bir ürünü olarak ele almakla, siyasi olarak faşizmi, gelip-geçici bir olay gibi, ancak emperyalistler arası savaş döneminde ortaya çıkan geçici ve bölgesel bir siyasi olgu gibi göstermeye çalışmaktadır.

AYDINLIK oportünizmi, Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerini bir çırpıda ortadan kaldırmanın

De.Sa.7.Sü.1'de

Halkın Kurtuluşu Portekiz Komünist Partisi (R) ile konuştu

3

Partinin yeniden kuruluşu

Soru : PKP (R)'nin kuruluşunu açıklarmısınız?

Cevap: Parti'nin yeniden kuruluşu için marksist-leninist hareketin 12 yıl mücadele vermesi gerekti bu, olağan olmayan uzun bir süredir. Parti içinde iç mücadelenin varolmayışı ve Parti'nin yeniden inşaası için Parti saflarından çok küçük sayıda militanın çıkması bu yavaşlığı doğurdu. Böylelikle, o zamana kadar Portekiz Komünist Pşrtisi içinde biriktirilmiş deneyle keskin bir kopuş ortaya çıktı. Hareket aşağı yukarı sıfırdan başladı, her türden hata ve sapmayla karşılaştı.

1. Dönemde (1964 - 1966), revizyonist ihanete karşı dikilen ilk marksist-leninist örgüt olan Portekiz Marksist-leninist Komitesi (CMLP) içinde çok küçük sayıda militan birleşti. CMLP, Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi'nin doğru çizgisi etrafında toplanmış dünya marksist- leninist akımına hemen bağlandı ve devrim bayrağını,Cunhal'ın ihanet ettiği proleter enternasyonalizmi bayrağını yükseltti. CMLP özellikle işçi sınıfının köylülükle ittifakı, sömürgeler halklarıyla ittifakını reddeden, anti-faşist halk ayaklanmasını ve demokratik halk devriminin hedefini reddeden Cunhal yönetiminin oportünizmini ciddi biçimde eleştirdi.

Ama CMLP revizyonist ihanetinin -Parti'nin yıkılmasının- tam derinliğine ne anlama geldiğini anlamadı ve Parti'nin yeniden kuruluşu temel görevine girişmedi ve iflasa sürüklendi. Parti sorununu faaliyetinin merkezi haline koymadığı için CMLP revizyonizmden kopuş yolunun yarısında kaldı.

CMLP siyasi mücadele ile kendini sınırlamadı ve hemen silahlı mücadeleye girmeye çalıştı ama o sıralarda çok faal olan küçük burjuva maceracı akım tarafından sürüklenmeye kendini terketti. Kitlelerin anti-faşist mücadelesinin başına geçmek yerine faal azınlık grupların macerasını seçti. Parti inşaası çalışması ve kitle çizgisi yerine Halkçı Eylem Cephesi (FAP)'nin gerillacı tavırlarını koydu. Proletarya ve kitleler içinde kök salmaya çalışmadı: yolundan sapmış Parti içersinde mücadele verip Parti'nin yeniden inşaası için gerekli devrimci proleter çekirdeği oluşturacak komünistleri çekip çıkarmaya çalışmadı. Bunun yerine bir küçük burjuva devrimci grubu gibi davranarak tasfiyeci maceracılığa atıldı ve polis tarafından yok edilme yolunu açtı.

İkinci dönem (1966 - 1969), baskıdan kurtulmuş zayıf marksist-leninist güçlerin gerileme ve durgunluk dönemidir. Hareket, yurt dışına göçenlerle sınırlı kaldı ve hizip ve gruplara bölündü. Bunların bir kısmına gerillacı kendiliğindencilik ("Parti kitlelerden çıkar", silahlı mücadele vermek, federasyonlar kurma eğilimi) diğerlerine ise doğmacılık (militanların ve Parti'nin mücadele dışında yetişmesi) egemendi. Bu ikinci akım, FAP'ın gerillacılığına, kendiliğindenciliğe ve troçkizme doğru eleştiriler getirmiş olmasına rağmen kitleleri hor görmesi onu da yozlaşmaya itti.

Üçüncü dönemde (1970 - 1974), 1969'dan beri yaratılmış bulunan ajitasyon koşullarında, marksist leninist hareket siyasi mücadeleye atıldı ve sömürgeci savaşa karşı, özgürlükler için verilen mücadelelerde ve bazı hallerde, yeni komünist işçi militanların ilk olarak oluştuğu işçi sınıfının haklarını isteme mücadelelerinde yeni atılım kazandı.

Grupçuluğa ve hizipçiliğe karşı mücadele

Ama hareket içinde öğrencilerin ezici ağırlığı ve genel ideolojik zayıflık bir dizi hatalı eğilimlere yol açtı: kendiliğindencilik,maceracılık,doğmacılık, kitlelerden tecrit olma. Gruplar, şefler ve grup savaşları çoğaldı. Özellikle sekterliğe kapılmış MRPP (Portekiz Halkçı Devrimci Hareketi) hızla yozlaşmaya gitti. Aynı zamanda Pariste tamamen bozulmuş olan Vilar grubu kendi kendini "Portekiz Komünist Partisi" ilan ederek ve ülkede var olan gerçek harekete "Parti düşmanı" olarak saldırarak maksizm-leninizmin yayılmasına karşı koymaya çalıştı.

Bu dönemin egemen niteliği, Parti'nin yeniden kuruluş hareketine büyük zararlar veren sekterliğin ve troçkist eğilimlerin gelişmesidir. Ama bu olumsuz eğilimler altında gelecek dönemi doğuracak olan kuvvetler birikmekteydi.

Dördüncü dönem (1974 - 1975): Halkın büyük kitle hareketi önünde marksist leninist hareket, Cunhal grubuna karşı bir gerçek komünist Parti çıkarmak mutlak gerekliliği ile karşı karşıya kaldı. Birliğin ve Parti'nin gerekliliği grupların tabanında kuvvetlendi, sekterlik ve şefler söz konusu edildi.

"Birlik-eleştiri-birlik", "Parti için mücadele, kitleler için mücadele", "Kahrolsun troçkizm", "revizyonizme karşı kitle savaşı" sloganları etrafında, troçkistlerin "birlikçiliğe" karşı çılgınca saldırılarına rağmen, hareket içinde birleştirici bir merkez ve grupların birleşmesi yönünde hızlanan bir eğilim gelişiyordu.

Komünistlerin işçi sınıfı içinde yerleşmesi hızla arttı ve "goşizm", işçi kuyrukçuluğu ve sekterlik gibi eğilimler beslemesine rağmen güçlü siyasi canlılık gösterdi ve sınıfı revizyonist etkiden kurtarma mücadelesine atıldı. Marksist-leninistler gittikçe büyüyen ve Parti kuruluşunu gerektiren siyasi ve örgütsel görevlerle karşı karşıya kalmaya başladılar. Kitlelerin mücadelesi ve troçkizme ve revizyonizme karşı mücadele etrafında karışıklık bulutları dağılmakta, hareketin sağlıklı güçleri toplanmakta ve oportünizme kapılmış kuvvetler bir kenarda kaldı: Vilar grubu ve Arnaldo Matos grubu, parti düşmanı provokatör klikler olarak kendilerini gösterdiler.

Parti için devrimci blok ve kongre

Marksist-Leninistlerin Nisan seçiminde kazandıkları ve üç seçim platformuna bölünerek girmeselerdi daha büyük olacak siyasi zaferlerinden sonra hareket birleşmenin son evresine geçti. Üç grubun birleşmesi ile Komünist Partisi'nin (ML) Yeniden Kuruluşu İçin Örgütlenme Bloğu ('ORPC"ml") ortaya çıktı ve CMLP özeleştiri yaparak Parti ismini terketti. Bunlar birleşme sürecinde büyük bir adım oldu. 1 Mayıs 1975'te, üç marksist-leninist örgüt ilk olarak eylemde birleşerek, halk demokrasisi için Lizbon ve Porto'da binlerce göstericiyi bir araya getirdiler. Marksist-leninist hareket ulusal siyaset sahnesinde gerçek bir güç olarak kendini gösterdi.

Beşinci dönem, Parti'nin Yeniden Kuruluş Kongresini hazırlama dönemidir. 31 Temmuz günü ORPC (ML)'nın çağrısı ve 12 Ağustosta CMLP, OCMLP (Portekiz Marksist Leninist Komitesi örgütü) ve ORPC (ML)'nın ortak duyurusu ile başladı ve Portekiz Komünist Partisi'nin kuruluş tarihi olan 27 Aralık 1975'e kadar sürdü.

Parti için verilen mücadelenin bu son döneminin hesabını yapmak için henüz çok erken olmasına rağmen, marksist leninistlerin büyük çoğunluğunu gruplara ve hiziplere karşı mücadeleye ve Parti içinde birleşmeye götüren geniş bir birleşme hareketinin patlamış olduğu şimdiden açıktır, Yeniden Kuruluş Kongre'si Portekiz komünistlerinin devrim için verdikleri uzun mücadelede büyük bir olaydır. Kitlelerin, kapitalist rejime, emperyalizme ve revizyonizme karşı siyasi mücadelesinde yeni bir aşama açmaktadır.

Ancak Kongre için verilen mücadelede, Parti'nin ele alması gereken önemli hatalar da belirdi. Parti, başından itibaren marksist-leninist kitlesini seferber edemedi, bu kitlenin birleşme arzusunu harekete geçiremedi ve OCMLP'nin bazı oportünist şeflerini köklü biçimde tecrit edemedi. Bu şefler, bu örgüt militanlarının bir kısmını Parti'den geçici, olarak uzak tutmayı başardılar. Bu zengin mücadele döneminin bütün öğretilerini kavrayan Parti, komünistlere ve halkın mücadelesine bu kadar zarar vermiş olan grupları kesinlikle yok etmek için gerekli silahları kullanacaktır.

Soru : Bu grupların aralarındaki ideolojik farklılıklar hangi noktalarda toplanıyordu?

Cevap: Bu farklılıklar baş çelişkinin tesbiti, partinin inşaasında kullanılacak yöntemler, modern revizyonizmin ve sosyal faşizmin rolü üstünde toplanıyordu. Gruplar bu ideolojik farklılıkların tik içinde, birlik ve mücadele yöntemi kullanılarak yok edilebileceğine inanıyordu. Ayrılıkların çok önemli olduğunu ileri süren örgütlerden birisi partinin kuruluş çalışmalarından ayrıldı. Daha sonra bu örgüt dağıldı ve üyelerinin çoğu P.K.P (R)'e katıldı.

1972 de Fransa'da küçük bir grup P.K.P. (M-L) adı altında ortaya çıktı. Fakat 1974 de Portekiz içindeki üyelerinin çoğu, başka grupların da var olduğunu, tek başına parti olarak çıkmanın yanlış olduğunu belirterek bu gruptan ayrıldı. P.K.P (M-L) varlığını hala sürdürmektedir.

PKP (R)'nin hedefleri

Soru : P.K.P. (R) Programının temel noktalarını açıklarmısınız?

Cevap: Portekiz'de çalışan nüfusun % 40'ını endüstri işçileri, % 15'ini kırsal alandaki proletarya, % 15'ini küçük burjuvazi teşkil etmektedir. Bu sınıfların tümünün çıkarı Portekiz'de gerçekleştirilecek bir Demokratik Halk devriminden yanadır.

Demokratik Halk Devrimi: Portekiz'in Ulusal egemenlik haklarını garanti altına alacaktır. Amerika ve Batı Almanya üslerinin varlığına son verilecek Portekiz Nato'dan ayrılacaktır. Portekiz'le İspanya arasında imzalanmış olan askeri anlaşma yürürlükten kaldırılacaktır.

Bu anlaşmanın feshi İspanya K.P (M-L)'in programında da vardır. Anlaşma Faşist Salazar'la,Franco arasında imzalanmış bulunan ve iki faşist rejimin birbirini desteklemesini sağlayan bir antlaşmadır.

Emperyalistlerin ve onlarla işbirliği eden büyük burjuvazinin mülkiyeti devletleştirilecek, küçük endüstri işletmeleri ve ticaret ise muhafaza edilecektir. Toprak ağalarının topraklarına el konarak köylüye ücretsiz dağıtılacaktır.

Demokratik halk hükümeti, sosyalizme geçiş süreci içinde tüm anti-faşist, anti-emperyalist partilerin işçi sınıfı öncülüğünde birlikte çalıştığı bir hükümet olacaktır. Bunun gerçekleştirilmesi için elbette devletin yapısı kökten değiştirilip, emekçi sınıfların lehine yeniden organize edilecektir. Ordunun yapısı da değiştirilip,halkın hizmetine konacaktır. Askerler karar mekanizmasında direk olarak yer alacaklardır.

Demokratik devrimden sonra sendikaların ve her türlü halk örgütlenmesinin siyasi hayatta aktif olarak rol alması sağlanacaktır.

Soru : Bugün Dünyadaki ve Portekiz'deki çelişkileri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cevap: Bugün dünya halklarının baş düşmanı, hegemonya için birbirleriyle amansızca mücadele eden rekabet eden yeni bir dünya savaşının kaynağı olan iki süper devlettir.

Portekiz ise gerek askeri gerek ekonomik olarak Batı Emperyalizmine bağımlıdır. Bu nedenle bugün için Portekiz'de önde gelen düşman Batı emperyalizmidir.

Sosyal emperyalizm ise revizyonist parti tarafından temsil edilmektedir. Bu partinin seçimlerle iş başına gelmesi bugünkü şartlarda söz konusu değildir. Revizyonist partinin oynadığı en önemli rol revizyonist ideolojiyi işçi sınıfı içinde yaymakta oluşudur. Bu nedenle işçi sınıfı içinde en önemli ideolojik savaş revizyonizme karşı verilmelidir.

Savaşa karşı mücadele

Soru : İkisüperdevletinrekabeti ve bir üçüncü

De.Sa.7.Sü.1'de

Çorum Cezaevi hükümlüleri:

Cezaevleri en ağır işkencelerin yatağıdır

İşbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının oluşturduğu faşist diktatörlüğü halka karşı koruyan araçlardan biri olan cezaevleri en ağır işkencelerin baskıların yatağıdır.

Çorum cezaevi de böyle cezaevlerinden biridir. Cezaevinin önemli özelliklerinden birisi ispiyoncuların çokluğudur. Propaganda yapan arkadaşlarımız, idareye şikayet ediliyor, onlara işkence yapılıyor, başka cezaevlerine sürülüyorlar.

Bundan iki ay önce tüm arkadaşlar: 1) İşkenceye son verilmesi, 2) Halıcılık işinde mecburiyetin kaldırılması 3) Kütüphanenin bütün mahkumlara açılması 4) Görüşlerin eşit şekilde yapılması 5) Hasta arkadaşların doktora gönderilmesi, yemek, temizlik olanaklarının sağlanması, düzeltilmesi istekleriyle mücadeleye başladık. Bu isteklerimizi Savcılığa bildirdik. Kararlılığımız, savcılığı isteklerimizi kabul etmek zorunda bıraktı. Fakat hapishane müdürü "elebaşı" olarak tespit ettiği 10 arkadaşımızı idareye çağırttı. Bazı arkadaşlarımıza işkence yaptırdı. Bu arkadaşlarımızı daha sonra çeşitli bahanelerle başka cezaevlerine sürdürdü.

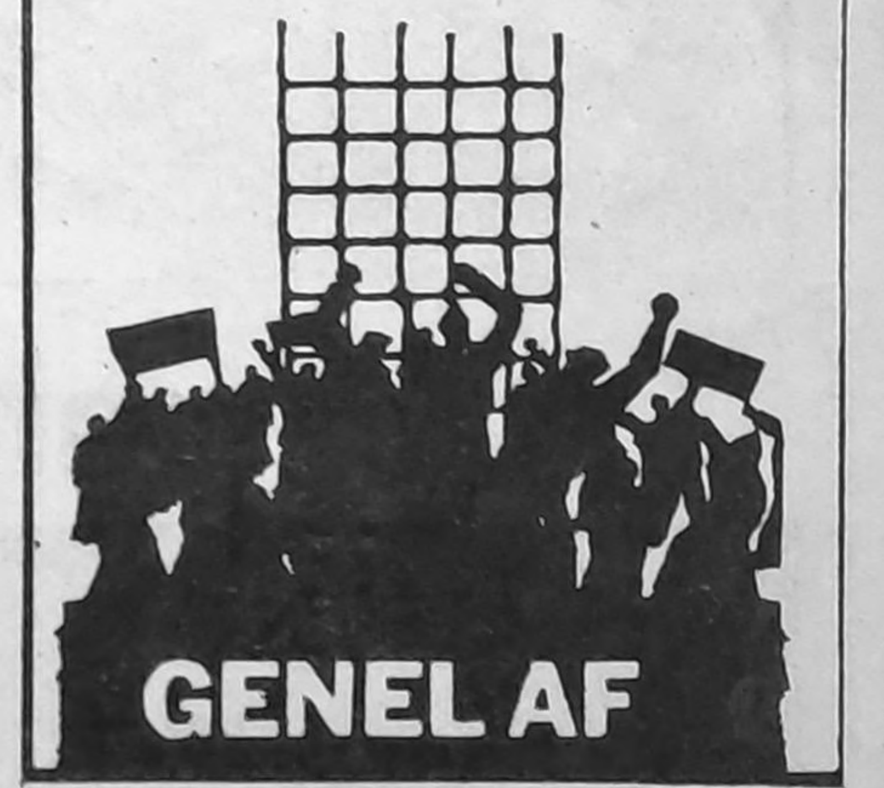
İşkence ve zulüm arkadaşlarımızın sürülmesinden sonra da devam etti.

Bu eylemden çıkardığımız dersler şunlardır:

1) İsteklerimiz doğrultusunda yeterli propaganda yapmadık.

2) İsteklerimizi basına iletemedik.

3) Bu isteklerimiz doğrultusunda siyasi eğitim yapmadık.

Zulüm yuvası demir parmaklıklar kurtuluş mücadelemizi durduramaz!

Halkın Kurtuluşu'na sesleniyorum.

Halkın Kurtuluşu gazetesini takip ediyorum. Ve tüm arkadaşlarımla birlikte dikkatle okuyoruz. Hemen hemen her zaman gazetenizin iç kısmında af konusuna değindiğinizi, ve diğer devrimcilerin cezaevlerindeki durumu ayrıntılarıyla yazıp uzun uzun anlattıklarını okuyorum.

Benim de değinmek istediğim konulardan biri budur. Adana cezaevinden söz edeceğim.

Cezaevine girdiğimiz zaman tepeden tırnağa arandık. Faşist müdürün yönetimi altında bulunan gardiyanlar alt hücre denilen zindanda üzerimizde şort kalıncaya kadar bizi soydular. Bit muayenesine geçildi. Gardiyanın biri gelip suçumuzu sordu,devrimci olduğumuzu öğrenince bizleri sıra dayağından geçirmeye başladı bunun üzerine bizler "kahrolsun faşist katiller", "faşist müdür istifa" gibi sloganlar haykırarak müdürü ve tüm faşistleri kınadık.

Uzun sürmedi, idareden çağırıldık. Cezaevi Müdürüne götürüldük.Müdür bize yumrukla işkence yaptı Daha sonra sulu hücre denilen bir yere kapatıldık Fakat bizleri yılgınlığa düşüremediler. 25 santim eni ve boyu olan pencereden durmadan devrimci sloganlar haykırdık.

Ben Adana cezaevinde birçok zulüm ve işkenceye tanık oldum.

Mahkumlardan birisi traş olmak için aldığı jileti yakalatmıştı, ayaklarına coplarla falaka çekmeye başladılar, bu bütün gece devam etti; sabah erken saatlerde görüş yerine getirildi. Görüş yeri ince uzun bir koridordur. Kimsesiz mahkum arkadaş, ayaklarının şişliğinin geçmesi için koşturuldu. O sırada sırtına copla vurularak işkence yapılıyordu. Gardiyanlardan birisi yorulup terleyince sıradaki diğer gardiyan geliyor ve zevkle mahkum arkadaşı coplayıp koşturuyordu. Müdür ağzında pipo bu manzarayı zevkle seyrediyordu.

Evet burada bir tek jilet yakalatmanın cezası uzun süre hücre hapsi ve dayaktır.

Eğer her hangi bir mahkum uzun süre hasta kalıyor ve ölüm döşeklerinde yatıyorsa, o adam artık ölüme terkedilmiş biridir, bir gün olup da ona bakan olmaz.

Zindanda yemek meselesine gelirsek: Cezaevine günde 30 ile 50 kilo et geliyor. Bunun sadece 5 kilosu yemeklere katılıyor. Gerisi idareye..Sebze ve meyvalar aynı şekilde, hatta ekmek bile..

Gelelim Çocuklar Koğuşuna: burası çok sıkı bir yerdir. Karavana işlerine giden nöbetçi gardiyanlar sabah kalktıklarında yataklarını yapmazlar,çocuk mahkumlara yaptırırlar.Yapılan yatakları beğenmezler ve her gün dayak atarlar. Tuvalet tıkandı mı bir kişi her gün gardiyan nezaretinde cezaevi tuvaletine gider, sopayla temizleyip açar: pisliğin içinde...

Biliyorsunuz cezaevinde kodamanlar yatmazlar. Ancak çok ağır suç işlemişlerse yatarlar. Ceza fazlasıyla düşürülür, sabah 7:00 akşam 17:00 arasını dışarıda geçirir.Tabii faşist müdür ve gardiyanlar tarafından gidişinde dönüşünde karşılanır. Arabası cezaevinin önünde durur. O şahsa cezaevinin tüm koğuşları serbesttir. İstediği zaman girip çıkabilir.

Polis içkiliyken bir devrimciyi yaralıyor ve iki ay yatıyor; Fikir özgürlüğü var diyorlar,halbuki arkadaşlarımız suçları olmadığı halde yakalanıp çeşitli işkencelerle zindanlara kapatılıyor.

Fakat yılmayacağız arkadaşlar!

Yaşasın işçi sınıfı!

Kahrolsun faşizm!

Bir gün gelecek, işte o gün tüm işçinin köylünün emekçilerin günü olacak.

ZİNDANLAR BOŞALSIN!

GENEL AF!

Zindandan yeni çıkmış bir Devrimci

Diyarbakır Cezaevi'nde zulme karşı direniş yükseliyor

Diyarbakır Cezaevinde baskı ve insanlık dışı muameleler gün geçtikçe artmaktadır.

Cezaevi Müdüre çayocağının gelirini arttırmak için çayı keyfi olarak yasakladı. Bunun üzerine proleter devrimcilerin önderliğinde başarılı bir direniş yapıldı. 700 tutuklu ve hükümlü akşam sayımında koğuşlara girmediler "çay isteriz" diye bağırdılar. Cezaevi müdürü geldi. Devrimciler Müdürü çay yasağının kaldırılmasını, insanlık dışı yaşam koşullarının düzeltilmesini söylediler. Müdür savcıyı çağırmak zorunda kaldı. Savcı tutuklu ve hükümlülerin haklı, kararlı direnişi karşısında çayı serbest bırakmak zorunda kaldı.

30 Mart 1972 de katledilen Mahir Çayan ve on korkusuz devrim savaşçısını Açlık Grevi yaparak andık. Pankartlar hazırladık. Müdür tekrar geldi ve pankartları kaldırmamızı istedi. Buna kesin olarak karşı çıktık. "Düşüncelerimizden dolayı bizi bin defa yargılayabilirsiniz ama pankartlarımızı kaldıramazsınız" dedik. Bunun üzerine müdür sinirlendi gardiyanlara dönerek "kaldırın şunları" dedi.Ama kararlılığımız karşısında gardiyanlar yerlerinden kımıldamadılar. Müdür çaresiz, çekti gitti.

Gardiyanlardan birinin attığı tokat bir tutuklunun kulak zarını patlattı. Tutuklu 30 gün rapor aldı ve gardiyanların tehdit ve baskılarına aldırmayarak tokat atanı mahkemeye verdi.

22 Nisan günü cezaevi toplum polisi ve jandarmalar tarafından arandı. Bu arama değil, soygun, talandı. Yataklar, eşyalar hallaç pamuğu gibi karıştırıldı. Özel eşyalar, sigaralar talan edildi. Devrimci kitap ve dergiler yırtıldı, alındı.

Bütün baskılara, ağır yaşam koşullarına rağmen mücadelemiz yükseliyor, bizi kimse durduramaz. Mücadelemiz Türkiye ve dünya halklarının mücadelesinin parçasıdır.

ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF.

DİYARBAKIR CEZAEVİNDEN
HALKIN KURTULUŞU ve
HALKIN YOLU GÖRÜŞLERİNİ
BENİMSEYEN 3 TUTUKL.

Erzurum Kapalı Cezaevi'nde tutuklu iki devrimci:

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ

Erzurum Kapalı Cezaevinde tutuklu bulunan bir Halkın Kurtuluşu sempatizanı mektubunda, Erzurumda da halkın yükselen mücadelesinden iyice ürken faşist diktatörlüğün azgın baskılarla mücadeleyi ezmeye çalıştığını anlatmaktadır:

"Bir kaç haftadan beri devrimcilerin ve yurtseverlerin üzerindeki baskı oldukça yoğunlaştı.Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu ve Halkın Birliği gazetelerinin ortak yayınladığı 1 Mayıs afiş ve bildirilerine el konuldu. Faşist polis durmadan devrimcileri takip ederek gazetemizin halka ulaşmasını engellemeye çalıştı. Postanelerde görevlendirilmiş muhbirler Halkın Kurtuluşu ve diğer devrimci yayınların gelişini polise bildiriyorlar. Halkın Kurtuluşu'nun 52. ve 53. sayıları postaneden alındıktan sonra hemen el konuldu. Dört arkadaş 56. sayıyı alıp postaneden çıktıktan sonra polisler tarafından çevrilerek Emniyete götürüldük. Kendi yasalarını da çiğneyerek evlerimizi kanunsuz bir şekilde zorla aradılar.

Evlerimizde bulunan yasal ve bilimsel devrimci kitaplara el konuldu. İki gün Emniyet 1 şubede sorgu altında tutulduk. Gece hepimiz teker teker çeşitli karakollara götürüldük. Bize asılsız gizli örgüt iddiaları yönelttiler.

19 Mayıs günü çıkarıldığımız mahkemede, komünizm propagandası, yaptığımız gerekçesiyle iki kişi tutuklandık.

Bu baskılar tüm gericilerin, özellikle Amerikancı ve Rusçuların yükselen devrimci mücadeleye karşı başlattıkları anti "maocu" kampanyanın devamıdır.

Zindanlar boşalsın
Genel Af!
Kahrolsun Faşizm ve Sosyal Faşizm!
Halkın Kurtuluşu Engellenemez!

HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TO

Toprak ve özgürlük mücadelesi veren, milli zulme boyun eğmeyen Korit köylülerini tanıyalım

Diyarbakır iline bağlı Silvan ilçesinin Korit köylüleri, yıllardır toprağa sahip olabilmek için mücadele etmektedirler. Hazine topraklarında kurulu bulunan Korit köyünün topraklarına ağalar göz dikmişlerdir. Ağalar tarafından gaspedilmiş olan bu toprakları Korit köylüleri bir yıl önce ekip biçmeğe başladılar. Ağalar bütün bu topraklar üzerinde zulüm, baskı ve terör estirmeğe çalışmakta, köylüleri yıldırmak, köyü terketmelerini sağlamak ve toprağa el koymak için silahlı adamlarıyla köye baskınlar düzenlemektedirler.Fakat Korit köylüleri yılmadan güçlüklere karşı direnmektedirler.

Köyü hergün tehdit eden, kurşunlayan ağanın adamları silahla serbestçe dolaşmaktadırlar. Ama,"Bizi yıldıramazlar ve haklı davamızı engelleyemezler" diyen KORİT köylüleri, "biz, bu topraklar için canımız pahasına direneceğiz. Çünkü bizim bir karış ekilecek yerimiz yok, tek geçim yolumuz bu topraklardır, hiçbir güç bizi topraktan mahrum bırakamaz" diyorlar.

Aşağıda Korit köylüleri ile yaptığımız bir röportajı bulacaksınız.

H. K. - Köyünüzde kaç aile yaşıyor, nüfusu ne kadardır?

Korit köylüleri (K.K.) - Köyümüzde 65 aile yaşıyor, nüfusu 700'e yakındır.

H. K. - Kaç yıldır bu topraklarda yaşıyorsunuz?

K. K. - 50-60 yıldır.

H. K. - Geçim yollarınız nelerdir?

K. K. - Çiftçilikle geçiniyoruz. Buğday, mercimek, zegene, susam gibi ürünler ekiyoruz. Ayrıca Silvan,Bismil gibi yerlerde tütün ekenlerimiz oluyor.

H. K. - Ağalara karşı kaç yıldır mücadele ediyorsunuz?

K. K. - 8-10 yıldır toprak için mücadele ediyoruz.

H. K. - Bu mücadelenizi kısaca anlatır mısınız?

K. K. - Bizim mücadelemiz on yıl öncelerine dayanır. Bizim köyün 24.000 dönüm arazisi var. Bu arazi hazine malıdır. Fakat ağa Üstünler ailesi (Yümnü ÜSTÜN) kanunsuz olarak bu topraklara el koydu. Burada kendisinin 200 dönüm tapulu arazisi var. Fakat hepsine göz dikmiş. Bu toprakları bizim ekmemizi engelliyor. Batman'a bağlı Sina, Silvan'a bağlı Susa, Tali gibi köylerden adamlar getiriyor ve onlara ektiriyordu. Böylece bizim ekmeğimizi engelliyor, açlığa terk ediyordu. Biz de açlıktan ölmektense, bir olup toprağı ekmeğe karar verdik. Çünkü, hak bizimdi. Bu topraklar üzerinde biz yaşıyorduk. Geçen yıl biz işledik ve biz ektik. Bu yıl da sonbaharda traktör kiralayarak 5 bin dönüm kadar ekmiştik ki, ağa, traktörlerini ve silahlı adamlarını getirerek toprağa dayadı. Bir cemse de jandarma getirdi. Biz bütün köylü çocuklu, kadınlı ağanın karşısına dikildik. Ve hemen köyü terketmesini, toprakları bizim ekeceğimizi söyledik. Ağanın adamları bize saldırdı. Biz de taşlı, sopalı karşı koyduk. Jandarmalar,saldırganlara dokunmadığı gibi, bizim ve kadınlarımızın üzerine kurşun sıktı. Biz de azimle direndik. Silvan 'dan gelen devrimciler de bize güç kattı. Hep bir olup onlara karşı koyduk. Olay yerine gelen Kaymakam,savcı ve jandarma komutanı bize seslenerek "bu toprakların ağaya ait olduğunu, ağanın ekeceğini, hemen vaz geçmemiz gerektiğini, devlete karşı geldiğimizi, sonumuzun kötü olacağını" söyleyerek ağa tarafını tuttular. Ama bıçak kemiğe dayanmıştı. Biz de "Ağanın tapusu olmadığını, bu toprakların hazine malı olduğunu, vaz vazgeçmiyeceğimizi" belirttik. Ve bir adım geri atmadık.Bunun üzerine ağa adamlarını ve traktörlerini çekmek zorunda kaldı. Ertesi gün ilçede Kaymakamlığa çağrıldık. Orada ağa tapu olarak başka bir köy olan Miriali köyünün tapusunu getirdi. Bu sahte tapuyu halk ve Kaymakam kendi gözleriyle gördüler. Sonuç alınmadı. Durum çeşitli adli yerlere iletilmesine rağmen toprak bize dağıtılmadı.

H. K. - Daha sonra neler oldu?

K. K. - Daha sonra ağanın silahlı adamları sık sık köyümüzü basarak evlerimizi kurşunladılar. Çoğu geceler baskınlar düzenliyorlardı. Yolumuzu çeviriyorlardı. Ağanın amacı, bizi korkutarak köyü terkettirmek ve toprağa sahip olmaktır. Ama biz ölmedikçe köyümüzü bırakmayacağız. Sonuna kadar direneceğiz.

H. K. - Bütün bu olanlardan sonra devlet hakkında neler düşünüyorsunuz?

K. K. - Devlet bize sahip çıkmıyor. Bize ilgi göstermiyor. Bizi katlanılmaz açlığa ve yoksulluğa terkediyor. Toprağı,bizim hakkımız olduğu halde,bize dağıtmıyor. Ağaların ve jandarmanın bize yaptığı baskıyı önlemiyor. Kısaca devlette bizim can güvenliğimiz yok. Yalnız ağaların ve patronların çıkarı gözetiliyor.

H. K. - Kürt milleti hakkında neler düşünüyorsunuz?

K. K. - Biz ayrıcalık istemiyoruz. Biz istiyoruz ki Türk ve Kürt halkı bir olsun. Ve herkese eşit davranılsın. Fakat bu yapılmıyor. Bizi milletçe baskı ve zulme terkediyorlar. Tabii bunu uygulayanlar büyük patronlar, toprak ağaları ve onları savunan faşistlerdir.

H. K. - Partileri ve özellikle CHP'yi nasıl değerlendiriyorsunuz?

K. K. - Şimdiye kadar hiç bir parti bize ilgi göstermedi. Biz bu partilere güvenmiyoruz. AP, MHP, MSP gibi partiler fakir partileri değiller. İktidarları boyunca bunu gördük. CHP'ye gelince, o da ucuzluk getireceğini, köylüyü kalkındıracağını, işçinin köylünün yanında olacağını söylüyor. Ama çıkardığı milletvekili adaylarının çoğu ağa ve zengin takımı. Bunlar ne kadar bizimli ilgilenir ilerde daha iyi göreceğiz.

H. K. - Devrimciler hakkında neler düşünüyorsunuz?

H. K. - Silvandaki diğer ağalar nasıl davrandı?

K. K. - Bu olay üzerine tüm ağalar birleşti. Aralarındaki sürtüşmeleri, aşiret davalarını ve kini bir tarafı bıraktılar. AP Diyarbakır Milletvekili Mahmut Kepoğlu, Mahmut Özkan ağa, Sinanlı Ahmet ağa ve diğerleri, Üstün Beylere çeşitli silahlar, mermiler vererek desteklediler. Çünkü ağalara bağlı diğer köylüler de bizden oluyorlar, bizi haklı görüyorlardı. Onlar da ağalara karşı toprak isteminde bulunacaklar ve toprak işgalleri yapacaklardı. İşte ağalar bunun başlarına gelmesinden korkarak, bizi ezmek için bir oldular.

H. K. - Aynı köyde oturup da sizinle bir olmayanlar size katılmayanlar oldu mu?

K. K. - Evet oldu. Bir kaç ailenin ağadan çıkarı vardı. Köy muhtarı, ağanın köydeki vekili ve birkaç kişi. Onlar istediği kadar toprak ekebiliyorlardı. Toprak dağıtılırsa elimize az pay düşer diye korktular.

H. K. - Bunlar hala bu köyde mi oturuyorlar?

K. K. - Hayır ağa bu adamlarla bizi birbirimize düşürtmek ve öldürtmek istedi. Bu adamlarsa köyü terkederek Silvan'a ve Atça, Susa, Ziyerek gibi köylere göç ettiler.

K. K. - Devrimciler bize daima ilgi gösteriyor.Yardımcı oluyorlar. Bizim mücadelemizi destekliyorlar.Bizim kurtuluşumuz için çalışıyorlar. Onun için devrimcilere güvenimiz sonsuzdur.

H. K. - Rusya ve Amerikayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

K. K. - Amerika yıllardır bizi sömürüyor. Biz Amerikayı istemiyoruz. Rusya hakkında ise fazla bilgimiz yok. Yalnız gördüğümüz kadarıyla Rusya da bizi sömürmek için çalışıyor. Bu yıl Türkiye'ye milyarlarca para vererek borca soktu. O paranın faizini ise bizlerin ve işçilerin sırtına yüklemiş oldu. Çünkü borcu kapatmak için zamlar bizi bekliyor. Rusya da Amerika gibi sömürücüdür.

H. K. - Başka söyliyeceğiniz bir şey varmı?

K. K. - Bütün Türkiye halkına ve devrimcilere selam yolluyoruz ve diyoruz ki, bütün işçiler, köylüler bir olalım ve zulmedenlere karşı koyalım, gericilerin bize yaptıkları kötülüklerin hesabını soralım.

Ayrıca bütün diğer köylüleri, işçileri ve devrimcileri bizim mücadelemizi desteklemeğe ve bize zulmedenlere karşı çıkmağa çağırıyoruz.

Pazarcık'a bağlı Urumoğlu, Alibeyuşağı ve Terolar köylüleri: "Yığınlara cesaretle önderlik edebilen bir parti olmadan devrim gerçekleşemez"

Bizler Pazarcık'ın Urumoğlu, Alibeyuşağı ve Terolar köylüleri olarak önceleri Halkın Sesini okuyorduk. Ancak Halkın Sesi'nin,faşist diktatörlüğün azgın saldırıları karşısında işkencede, idam sehpasında, Kızılderelerde, Nurhaklarda şehit edilen devrimci önderleri "Anarşist", "Soyguncu" (!) olarak nitelemesinden sonra,Halkın Sesi'nin devrimle, devrim yapmakla bir ilişkisinin olmadığını gördük.

Faşizme karşı mücadele revizyonizme, oportünizme ve reformizme karşı mücadeleden ayrılamaz.

Bizler bunun bilincinde olarak Nurhaklarda katledilen ama silahlarını faşistlere teslim etmeyen Kadirlerden, Alpaslanlar'dan,Sinanlardan sınıf düşmanları karşısında boyun eğmezliğin, devrime halka ve yoldaşlara bağlılığın nasıl olması gerektiğini öğrendik.

Nurhak katliamını protesto etmek ve devrimin kızıl öfkesini haykırmak için üç köy halkı 31 Mayıs gecesi bir araya toplandık. Bir arkadaş günün önemini belirten kısa bir konuşma yaptıktan sonra iki dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Karşı devrimin beyaz terörünü devrimin kızıl öfkesiyle lanetledik. Marşlar söyledik, şiirler okuduk. Konuşmacı bir arkadaş daha sonra 1971 yenilgisinden çıkartılan tecrübeleri anlattı. "1971 de ve özel olarak Nurhaklarda yenilen, devrim değil,devrimi gerçekleştirmek için izlenmiş olan siyasi çizgidir" dedi.

Konuşmacı arkadaş konuşmasının sonunda:"Herşeyden önce Marksizmin-Leninizmin devrimci düşünce silahıyla kuşanmış,işçilerin ve yoksul köylülerin içerisine kök salmış,mücadelenin bir biçiminden bir diğer biçimine geçerken gereken esnekliği gösterebilen, mücadelenin her türlü biçimini devrimci işçi-köylü diktatörlüğü hedefine bağımlı olarak uyumlu ve yaratıcı bir biçimde uygulayabilen,bu yolda yığınları eğitebilen,onları cesaretle önderlik edebilen bir parti olmadan devrimin gerçekleşemeyeceği"ni belirtti.

Toplantının sonunda ihtiyarı ve genciyle,genç kızı ve delikanlısıyla hep birlikte devrim andını içerek dağıldık.

ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN !
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET !
KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL FAŞİZM !
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ !

URUMOĞLU - TEROLAR - ALİBEYUŞAĞI
KÖYLERİ DEVRİMCİLERİ

Halkın Kurtuluşu, köy merasını işgal eden Doğanşehir Dedeyazı köylüleri ile konuştu

H. K. - Köyünüzde mera sorunu şimdiye kadar nasıldı neler oluyordu?

Cevap - Eski muhtar Leco Mehmet döneminde, muhtar köyü toplayıp "Ören'le bizim köy arasında mera davası var" dedi. Adana'ya ırgatlığa gitmekte olan işçileri kamyondan indirip, köy halkını düz oyuna seferber etti. Ören'in çıkarcı kişileri tarafından Oren halkının aldatılması ile iki köy arasında mera çatışması oldu. Bu çatışma sırasında yoksul köylü Mehmet Toptaş öldürüldü. Ondan sonra mera davası mahkemeye verildi. Davayı köyümüz kazandı. Muhtar Leco Mehmet kendi çıkarı doğrultusunda merayı 8 yıl ekti. Sonraki dönemde muhtar olan Hacı Aktan, Mehmet Aslan'a(Leco Mehmet) merayı ekme konusunda yardımcı oldu. Bu adamlar kendi çıkarları için, bizim öz malımız merayı başkalarına para karşılığı yarıcılığa verdiler. Elini sıcaktan soğuğa vermeden, üreticilerin sırtından şimdiye kadar geçindiler

H. K. - Merayı işgal eden Leco Mehmet şimdiye kadar nasıl ekip biçiyordu?

Cevap - Muhtarlığı döneminde, çıkarı gereği "köye ekiyorum" diye tapu alma girişiminde bulundu. Köy halkı bunu sezince muhtarı mahkemeye verdi. Daha sonra köylüler tecil davası açtılar. 1974'te mahkeme sonuçlandı ve mera köye bırakıldı. Buna rağmen yeni muhtarla Leco Mehmet işbirliği yaparak, iki yıldır meranın gelirini yediler.

H. K. - Mera sorununun çözümü için ne gibi çabalar harcandı?

Cevap - Daha önceleri çözüm için, köy namına buğday ekildi. Yine çıkarcılar köyün hakkını yediler.Köylünün bunlara hiç inancı yoktu, çünkü herşeyi kendi çıkarları için yapıyorlardı. Ancak 1976'da Derneğin kurulmasıyla birlikte, meranın köylüler tarafından ekilmesi talebi öne sürüldü. Halkı oyuna getiren Dernek Başkanı Yusuf Aytop, Leco Mehmet'le uzlaştı. Halkı bırakarak geri çekildi. Leco Mehmet köylüye şu teklifte bulundu: "Ben de köylüyüm,sizinle beraberim, Borcum var. Bana 150 dönüm kadar verin, bu sene ekeyim de borcumun birazını öderim". Böylecene halkı oyuna getirdi. Yeni

Yılların, yüzyılların hasreti bu. Toprak hasreti. Birlik olup, mücadele edince dinebilir bu hasret. Dedeyazı köylüleri de bu yolda mücadele ediyor. Milyonlarca yoksul köylü ile birlikte Dedeyazı köylüleri de, proletarya önderliğinde birleşecek ve savaşacak toprak ve hürriyet için. Ve kazanacak zaferi.

muhtar Hacı Aktan'la işbirliği ederek, köyün öz malını köyün elinden aldılar ve olan mahsulü yediler.

H. K. - Merayla ilgili sorunlarınızın çözümünü ve ortak taleplerinizin gerçekleşmesini engelleyen sebepler nelerdir?

Cevap - Birliğimizi, bir olmamızı engellemek isteyen çıkarcılar kabile davalarını öne sürdüler.Aynı sömürüye maruz kalan bizleri birbirimize düşürmeye çalıştılar. Aradaki anlaşmazlığın kalkması için uğraştık. Ta ki bu seneye kadar, bu tip şeylerin içinde bocaladık, birliği sağlayamadık. Bu arada çıkarcılar baskı yaparak, gözdağı vererek halkı sindirmeye çalıştılar. Ama tüm bu oyunlara rağmen yılmadık ve mücadele ettik. Bu sene köy halkı devrimcilerle birleşerek, kabileler arasındaki anlaşmazlığı yok ettik ve birliği sağladık. Öz malımız olan merayı sürdük.

H. K. - Karşı tarafın niyeti neydi?

Cevap - Önce kendine tapulamaktı. Daha sonra bunu beceremeyince, kabile meselelerini körüklemeye başladı.

H. K. - Mera sorununun köklü çözümü için neler düşünüyorsunuz?

Cevap - Meranın çözümü için, tüm köylü toplanıp buranın sürülüp parsellenmesini istedik. Köy içerisinde huzurun gelmesi için, tüm köylü gereken çabayı gösterdi.Bizi aldatan çıkarcılara da gelin birleşelim" dedik. Onlar "köylü nasılsa biz de öyleyiz" dediler ve her seneki gibi halkı yine oyuna getirmek istediler. Fakat bunu beceremediler. Şimdi kararımız buranın parsellenmesi için gereken şeyin yapılması.

H. K. - Meranın sürülmesi işlemine katılmaktaki amacınız neydi?

Cevap - Amacımız, buranın çıkarcılar tarafından işlenmemesi, [illegible] dağıtılması.

H. K. - Mera sorununda ortaya çıkan haksızlıklar, Türkiye'de olan haksızlıklardan ayrı bir şey midir?

Cevap - Bizim buradaki haksızlıklar, Türkiye'deki tüm haksızlıkların bir parçasıdır.

H. K. - Şimdiye kadar karşı tarafın ekim işleminde hükümetin tavrı neydi?

Cevap - 8 yıldır çıkarcıların işgaline hükümet kuvvetleri hiçbir tepkide bulunmadı. Köy halkı bir sürü şikayet ettik ama anladık ki, devlet de çıkarcıları destekliyor.

H. K. - Merayı işgal etmeniz size ne kazandırdı?

Cevap - İşgalde, devrimciler tüm halktan,yoksullardan yana oldukları için, bizi desteklediler. İşgal birbirimize, devrime ve devrimcilere olan güvenimizi pekiştirdi.

OPRAK, HALKA HÜRRİYET

Siverek'in Olbiş köylüleri anlatıyor:

"HAKKIMIZI SÖKE SÖKE ALACAĞIZ"

Toprak ağalarının 10-15 köyü varken, bizim bir metrekare toprağımız yoktur. Ağaların her köyünde 4 - 5 traktör varken, biz hala karasabanla toprağı işliyoruz. Ağalar, patronlar her türlü konforun içinde yüzerken, biz hala tezek yakıyoruz. Evlerimiz birer taş yığınından ibaret. Biz bu sömürü ve zulüm düzeninden pay alan her kişinin karşısındayız. Biz bu sınıf baskılarının yanısıra Kürt Ulusu üzerinde uygulanan ulusal baskıların da karşısındayız.

Biz Olbiş köyünün gençleri arazimiz olmadığı için evlenemiyoruz. Arazisi, toprağı olmayana evlenme ve yaşama hakkı yoktur.

Ağaların toprağında çalışan bizleriz. Toprağı bir oya gibi işleyen bizleriz. Tok yaşayan, rahat edense ağalardır. Bu düzende bizler aç kalmaya mahkumuz.

Sahte toprak masalı bizi uyutamaz. Faşistlerin toprak reformu, ağaları daha da zengin etmekten başka bir işe yaramıyor. Bizler faşistlerden toprak beklemiyoruz. Hakkımızı söke söke alacağız

YAŞASIN İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
KAHROLSUN AĞALAR, KAHROLSUN PATRONLAR, KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!

Göksun'a bağlı Çerkez Büyük Çamurlu köylüleri anlatıyor:

"Biz yoksul orman köylüleri, artık gerçek hırsızları tanıyoruz"

Bizler Kahraman Maraş'ın Göksun ilçesine bağlı Büyükçamurlu köylüleriyiz. Köyümüz orman içi köyüdür. Biz az topraklı yoksul köylüler yaşamımızı Orman İşletmesi denetiminde ormanda her türlü sosyol haklardan yoksun, yalnızca her an meydana gelme olasılığı yüksek iş kazaları sonucu ölme veya sakat kalma tehlikesi ile karşı karşıya boğazımıza bile yetmeyen ücretler karşılığında sürdürüyoruz.

Biz orman köylüleri, ormanda binbir tehlikeler karşısında patronların ağaların devletine yılda 10 milyara yakın gelir kazandırırken, devlet biz orman köylülerinin hiçbir sorununa eğilmemektedir. Tüm köylülerin olduğu gibi biz BÜYÜK ÇAMURLU köylülerinin de su, yol, konut, sağlık, eğitim, can güvenliği gibi acil çözüm bekleyen sorunları yıllardır sürümcemede kalmıştır.

Kışın köyümüzün yolları kapanıyor. Uzağa gitmenin sorun olmaktan çıktığı günümüzde, biz köylüler için kasabaya gitmek büyük bir meseledir. Köyümüz 200 hanedir. Fakat ne doğru dürüst öğrenim görülebilecek bir okula, ne de en ufak bir yaramıza merhem olabilecek bir sağlık teşkilatına sahip değiliz. Gerçi birçok köyde bulunamayan bir sağlık ocağı binasına sahibiz, ama bakkalda bulabildiğimiz aspirini burda bulmamız mümkün olmuyor.

Biz yoksul orman köylüleri bugün ülkemizdeki egemen sınıfların gün geçtikçe hızla artan azgınlaşan sömürücü çehrelerini bir kere daha gördük.

4.5.1977 günü biz Büyük Çamurlu ' nun orman köylüleri orman işletmesi denetiminde ormanda ağaç kesme işinde çalışırken arkadaşımız Vezir Göktürk kesilen bir ağacın gövdesinden kopan budağın kafatasını parçalaması sonucu feci bir şekilde öldü. Remzi isimli orman işçisi de yaralandı. Gerek olayın oluştuğu yerin köyden çok uzakta oluşu, dağ yollarının olmayışı, gerekse köyümüzdeki göstermelik sağlık ocağının yetersiz oluşundan dolayı yaralı arkadaşımızı olaydan ancak 5-6 saat sonra Maraş Devlet hastahanesine kaldırabildik.

Köyümüzde daha önceleri de buna benzer iş kazaları olmuş, birkaç köylümüz ölmüş, hayatta kalanlar ise sakat olarak yoksul yaşamlarını daha bedbah bir şekilde sürdürmek zorunda bırakılmışlardır.

İş kazaları sonucu meydana gelen tüm bu olaylara egemen sınıfların devletinin orman köylerinde, köylülerin üzerindeki baskı ve sömürülerinin denetimcisi orman işletmesi, daha önceki olaylara olduğu gibi bu son iş kazasına da adice kayıtsız kalmıştır.

İş kazalarının köyümüzdeki en son kurbanı Vezir Göktürk'ün geride bıraktığı yoksul yaşlı anası, bacıları, ve askerdeki kardeşinden meydana gelen bu yoksul aileye devlet cenaze masraflarını vermeyi bile çok görmüştür.

Egemen sınıflar bu küstahça tutumlarını daha ileri götürme cüretkarlığını göstererek bugün egemen sınıfların savunuculuğunu yapan halkın düşmanı Faşist Tercüman gazetesi, olayı kaçak çam ağacı keserken meydana gelmiş gibi gerçekleri işlerine geldiğince çarpıtarak kamuoyuna yansıtırken, iş kazası sonucunda meydana gelen ölüm olaylarındaki egemen sınıfların sorumluluklarını halkımızın gözünden saklamak için adice sahtekarlık yapmaktadır.

Vezir Göktürk ve onun gibi nice işçi ve köylülerin ölümü, bize kabul ettirmek istedikleri gibi kader değil, en ilkel şartlarda tüm olanaksızlıklar içinde can güvenliğinden yoksun olarak çalıştırılan bu insanların ölümü bozuk düzenin ürünüdür. Ölümlerin tek suçlusu da bu bozuk düzenin egemen sınıfları patronlar ve ağalardır.

İş kazası sonucu meydana gelen ölüm olayını Faşist Tercüman gazetesi basit bir hırsızlık olayına indirgiyerek, ölen Vezir Göktürk kardeşimizin temiz mazisine de azgınca saldırmaktadır.

Ayrıca biz yoksul köylüler de kaçak çam ağacı kesmekle yani hırsızlıkla itham edilmekteyiz.

Soruyoruz bu haberi gerçeklerle hiç bir ilgisi olmadan yayınlayan egemen sınıfların sözcüsü ve savunucusu faşist Tercüman gazetesini çıkaranlara: Biz az topraklı yoksul köylüler binbir tehlikeler içerisinde boğazımıza bile yetmeyen ücretler karşılığında çalıştırılırken, oturdukları yerde biz çalışanların sırtından milyonları vuranlar mı hırsız, yoksa ormanda çalışırken kestiği ağacın altında can vermekten, sakat kalmaktan başka hiç bir hakka sahip olmayan yoksul ama namuslu biz orman köylülerimi?

Halkımız ve biz Büyük Çamurlu köylüleri artık gerçek hırsızları tanıyoruz. Egemen sınıflar, sömürücü azgın çehrelerini bizden ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar artık iyice görebiliyoruz.

Yoksulluğumuzu, sefaletimizi yok edip işçiden, köylüden yana Devrimci İşçi Köylü İktidarını kurmayı amaçlayan ve önüne geçilmez bir şekilde çığ gibi büyüyen halk mücadelelerini hayatın her alanında engellemeyi amaçlayan emperyalizmi onun yerli işbirlikçilerini ve ülkemizde hızla yayılan sosyalizm maskesi altında dünya halklarının baş düşmanı haline gelen Rus emperyalizmini ve onun yerli uşaklarını halkımız iyice tanıyor ve gün geçtikçe daha iyi tanıyacak.

Köyümüzde meydana gelen son iş kazası ve egemen sınıfların olay karşısındaki tutumlarından biz Çerkez BÜYÜK ÇAMURLU'LAR aşağıdaki sonuçları çıkarttık.

1. Köylülerin işçilerin ve tüm emekçilerin kendilerinden başka dostu yoktur.

2. Hakkın verilmediği, yılmadan örgütlü mücadeleler sonucu söke söke alınacağı.

3. Orman işçilerinin grevli toplu sözleşmeli sendikal hakkına kavuşmaları için en kısa zamanda güçlü bir şekilde örgütlenmeleri ve orman köylülerinin en acil talepleri için ve kurtuluş olan Ulusal Demokratik Halk Devrimi uğrunda mücadele verilmesi için orman köylülerine sesleniyoruz.

TÜM ORMAN İŞÇİLERİNİN GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA hakkını almak için birleşelim.

Gazetelerimiz Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolunda çalışan arkadaşlarımıza UDHD uğrunda verdikleri mücadelede omuz omuza olduğumuzu bildiririz.

VİRANŞEHİR'E BAĞLI AŞAĞI HARAPREŞİK KÖYÜ HALKI ANLATIYOR:

"Halkın dertleri, kendi iktidarlarını kurmakla ortadan kalkar"

Bizler Viranşehir'in Aşağı Harapreşik köyü halkı olarak, yıllardır üzerimizde olan baskı ve sömürüye seçimlerden sonra bir yenisi daha eklenmiştir.

Köyümüzün suyu Gözeli ve Sori köyünden geçerek köyümüze geliyor. Seçimlerden sonra faşist ağalar Abdülkadir Turan (M.H.P), Abdülkadir Akın (A.P) köyümüzün suyunu kesmişlerdir.

Şu anda bütün köy halkı ve hayvanlarımız susuzlukla karşı karşıya kalmıştır. Köyümüzde 200 kişi yaşamakta ve bunlara ait 1500 hayvan bulunmaktadır.

Bu zalim ağaların bugüne kadar yaptıkları yetmezmiş gibi bir de suyumuzu elimizden aldılar.

Biz şuna inanıyoruz ki; ezilen ve sömürülen bütün halkın dertleri ancak kendi iktidarlarını kurmakla ortadan kalkar.

Ayrıca bizim Kürt ulusundan olmamız üzerimizdeki baskı ve sömürüyü daha da azgınlaştırıyor.

Bütün işçi ve köylü, tüm ezilen halk devrimci işçi-köylü iktidarını kurmak için ileri!..

Tüm ezilenler bu sömürü ve zulüm düzenini yerle bir etmeden kurtulamaz.

KAHROLSUN SUYUMUZU, AŞIMIZI GASPEDEN AĞALAR!
KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!

Çorum'a bağlı Yoğunpelit ve Şekerbey köylüleri anlatıyor:

1955 Toprak İşgali'nin dersleri, bugün toprak ve özgürlük mücadelesine ışık tutuyor

Çorum'un 15 km. doğusunda bir ova uzanır. Çorum suyu içinden geçer. Burası Çorum'un en bereketli topraklarıdır. Ne var ki, bu topraklara sadece Velipaşa ailesi sahip çıkar. Ama sadece bir aile değildir bu toprakların, bu yurdun sahibi. Vatan diye canını, vergi diye malını veren yoksul köylülere toprak yerine sadece açlık, sefalet, zulüm ve ölüm verilmiştir. Biz bunların kader olmadığını, bu düzenin bir sonucu olduğunu, bizi ancak kendi kollarımızın kurtaracağını anladık.

1955 yılında bu toprakların bir kısmını işgal ettik. Uyük köylüleri ve Yoğunpelit köyünün topraksız köylüleri de bu mücadeleye katıldı. Yaşlı, genç, çocuklar, kadın, kız bir olup 1955 baharında bu topraklara çift koştuk.

Bu topraklara sahip çıkan Velipaşa ailesi de boş durmadı. Ovasaray köyünü bize karşı kışkırttı. Ağanın parayla satın aldığı bir kişi Ovasaray camiisinin minaresinden köylülerin Şekerbey köylülerine saldırması için kışkırttı. Bir yandan da Mecitözün'den gelen jandarmalar çıktı karşımıza. Jandarmalar gelince biz silahlarımızı sakladık. Jandarmaya karşı silah kullanmak istemiyorduk. Ama bu bir hata idi. Çünkü jandarmalar ve Ovasaraydan gelen ağanın adamları bize karşı silah kullandılar. İçimizden üç kişiyi vurdular. Mustafa Taşkıran ve Mehmet Yeşil; toprak ve hürriyet mücadelemiz uğruna şehit oldular. Kazım Yerci yaralandı. Ama bizi şehitlerimizin kanlarıyla sulanan topraklarımızdan bir adım bile geriletemediler.

Aramızda alevi - sünni ayrımı yaratmak istediler. Buna meydan vermedik. Biz hepimizin kardeş olduğunu, asıl düşmanımızın toprak ağaları ve bu yıkılası düzen olduğunu anladık. Bugün anlıyoruz ki, toprak sorunumuz ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle çözümlenir.

Velipaşaoğulları bizi topraklarımızdan çıkartabilmek için yeni oyunlar tezgahlıyorlar. Aramızda Alevi-sunni ayırımı yaratarak köyümüzü bölmeye çalışıyorlar. Bu oyuna gelmeyeceğiz. Alevi-sünni diye bir ayrılığımız yoktur.

Velipaşaoğulları ve bütün toprak ağaları bilsinler ki, bütün köylüler birdir, bu birliği kimse parçalayamayacaktır.

Başlık parası bozuk düzenin ürünüdür

İstanbul'da inşaat işçisi olarak çalışan Kars'ın Digor ilçesinin bir köyünden olan devrimci bir arkadaşımız, mektubunda, ülkemizde emekçilerin hayatını çekilmez kılan bir gelenekten söz etmektedir. Feodal toplum düzeninin bir ürünü olarak ortaya çıkmış bulunan bu gelenek insanların köle gibi alınıp satıldığı günlerden bir kalıntıdır.

"Kars'ta kız başlık parası 50 bin liradır. Bunun yanında 10 altın bilezik, altın saat, kumaş, yün gibi şeylerle bu para 100 bin lirayı geçmektedir."

"Bu bozuk düzende bizler sanayileşmiş batı bölgelerine gelip, başlık parasını biriktirebilmek için faşistlere ve onların uşaklarına hizmet ediyoruz. 50-60 liraya boyun eğmek zorunda kalıyoruz."

Yoksul emekçiler evlenebilmek için bunca ezilip sömürülmeye katlanmak zorundayken toprak ağalarının durumu nedir? Bunu da yine bir Kürt aşiretinden olan arkadaşımız anlatmaya devam ediyor:

"İşte toprak ağaları, köy ağaları istediği kızla evleniyor. 80-90 yaşındaki sömürücü hayvanlar 15 yaşındaki kızları satın alıyorlar".

İşçi arkadaşımız meselenin sadece iki yönünü anlatıyor. Ama buna eklenecek çok önemli bir yön daha bulunmaktadır. O da alınıp satılan mal, bir köle durumunda olan kızların durumudur.

Bu günkü toplumsal düzende her bakımdan daha katmerli ezilen, karanlıklara, eziyete, cefaya mahkum edilen kadın cinsi, bu şartlarda en temel özgürlüklerinden ve haklarından yoksun yaşamaktadır. Başlık her şeyden önce kadının özgürlüğüne ve iradesine, kişiliğine onuruna vurulmuş olan bir kölelik zinciridir. Bu zincir kırılmalıdır.

Ancak, bu zincirin ve diğerlerinin kırılması için en önce hakim sınıfların iktidarına son verilmelidir. Çünkü bütün gerici geleneklerin alışkanlık ve inançların maddi temelini oluşturan bu günkü düzeni yıkabilmek için hakim sınıfların iktidarlarına son vermek gerekmektedir.

İşçi arkadaşımız da hayat tecrübesi ile aynı sonuca varmıştır, o da mektubunda şöyle demektedir: "En nefret yaratıcı durumlarla karşı karşıyayız. Bizler dört gözle bir devrim, bir düzen değişikliği istiyoruz. Kendimiz hınç doluyuz. Baskılar bizi yıldıramaz. Kararlıyız, sonuna kadar savaşacağız. Ya şehit ya gazi olacağız."

RÜŞVET VE YOLSUZLUK BU DÜZENİN TEMELİNDEDİR

Bizler faşist saldırıların, baskıların alabildiğine yoğun olduğu, namussuzluğun ve yolsuzluğun ayyuka çıktığı Elazığ'da çalışan bir grup devrimci vergi memuruyuz. Bu düzenin pislikleriyle hergün yüzyüze çalışıyoruz. Yoksul halkın bir tek çöpünden bile vergi alınırken, milyonları cebinde taşıyanlardan hiç hesap sorulmamaktadır. Bu duruma sebep olan, bu düzenin temelinde yatan rüşvet ve yolsuzluktur. Biz biliyoruz ki bu yolsuzluklar ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle ortadan kalkacaktır.

Zafer tüm ezilenlerin olacaktır.

YAŞASIN HALKI İÇİN SAVAŞANLAR

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET

KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL FAŞİZM

ELAZIĞ'DAN BİR GRUP
DEVRİMCİ VERGİ MEMURU

Adanalı fırın işçileri

"Bir ve beraber olalım, faşist sömürüden kurtulalım!"

Biz Adana Asri Ekmek Fabrikası işçileriyiz. Bizi sömüren patron alın terimizi emeğimizi her gün barda pavyonda har vurup harcıyor. Biz 30 işçiyiz. Patron sigorta haklarımızı yatırmayıp, üstelik sendikal haklarımızı vermeyerek gündelikçi işçi çalıştırıyor. Çalıştırdığı gündelikçi işçilerin de sigorta gibi haklarını cebe indiriyor. Senelik izin ikramiye ve bayram günü izinlerimizi de vermiyor.

Tek Gıda İş sendikasının yöneticileri de işçi haklarını savunamamaktadır. Onlar patronlarla iş birliği yapmaktadır.

Toplu iş sözleşmesinde 14 gün greve gittik. Bu zaman içerisinde yalnız bir 300 lira yardımda bulundu. İşçi ücretlerine zam yapıldı ama zam elimize geçmiyor. İşçilerin işten çıkarıldığı şu günlerde, sendikacılar sadece sendika aidatını 20 liradan 50 liraya çıkarmakla uğraştılar.

Sağlık koşullarımız son derece kötüdür. Yatakhanede yatak yoktur. Böcekler ve farelerle boğuşmaktayız. Kuru yerde yatıyoruz. Sağlık memurları gelip uğradıkları zaman kapıda hemen parayı cebine koyup kontrol etmeden gidiyor.

Biz işçiler birleşip bu kötü şartlara, bizi sömüren patrona ve onun gibilerinin düzenine karşı mücadele etmeye çalışıyoruz. Bir ve beraber olalım, faşist sömürüden kurtulalım. Kahrolsun Ağalar Kahrolsun sendika ağaları! Kahrolsun kanımızı emen patronlar! Yaşasın işçilerin birlik içinde mücadelesi! Kahrolsun Sömürü ve Zulüm Düzeni!

Adana'dan devrimci işçiler.

Sosyal-faşistler Sivrihisar Halkevi'ni kapattılar

"Mücadelemiz her türlü engele rağmen devam edecek!"

Bizler. Eskişehir ilinin Sivrihisar kazasından Halkın Kurtuluşu siyasetini benimsemiş proleter devrimcileriz.

Sivrihisar halkı genellikle küçük esnaf, ve az topraklı çiftçilerden oluşur. Köylüler ise toprakları az olduğundan yıl sonunu zor getirirler. Köylerin yaşantıları tam bir sefilliktir. Taştan örme basık ufak evlerde oturmaktadırlar. Çocukları ancak ilk okula kadar gidebilmektedir. Hastalandıklarında tam bir tedavi görme olanakları yoktur, otlarla aspirinle iyi olmaya çalışırlar.

Kasabamızda tek bir fabrika yoktur. Liseyi, Meslek Lisesini bitirenler, Eskişehir'e, Ankara'ya çalışmaya gitmektedirler. Aldıkları para kendilerine bile yetmediğinden tekrar geri dönmektedirler.. İşyerlerinde çalışan çırakların durumları da içler acısıdır. Tam bir emek sömürüsü hakimdir, hiç birinin sosyal güvencesi yoktur. Haftalıkları 25-50 TL. arasındadır.

Faşist baskılar okullarda da hakimdir. Faşist Lise müdürü ve yardakçısı lisede gelişen devrimci mücadeleyi bastırabilmek için öğrencilere her türlü faşist baskıyı yapmaktadır. Ancak yılmayan öğrenciler karşısında sonunun yaklaştığını anlayan, faşist müdür ne yapacağını şaşırmış durumdadır.

Sosyal faşistlerin de faşistlerden geri kalan hiç bir yanı yoktur. Devrimci mücadeleyi Halkevi çatısı altında sürdürüyorduk. Sivrihisar'da taban tamamen devrimcidir, fakat Halkevi yönetimi ve TÖB-DER yönetimi 4-5 sosyal faşistin elindedir. Zamanında çöreklendikleri bu derneklerde tek bir uğraş vermeyen sosyal faşistler verilen mücadeleyi de engellemeye çalıştılar. Getirilen devrimci bir piyeste satılan gazeteyi polise yasak diye ihbar eden sonradan kurtarıcı pozunda polisin elinden alan sosyal faşist TÖB-DER Başkanı'dır. Polisle kol kola gezen gene bu sosyal faşisttir.

Çevre illerde olan mitinglere devrimci arkadaşların gitmesini engelleyen yine onlardır.

Bu sosyal faşistler TÖB-DER'i tam bir kumarhaneye ve meyhaneye benzetmişlerdir. Getirilen devrimci bir piyesi oynatmamak için ellerinden gelen her türlü oyuna başvurmuşlardır. Ama devrimci arkadaşların tutarlı ve disiplinli çalışmaları sonucu salon yine tıklım tıklım dolmuştur.

Halkevi çatısında devrimci mücadelenin yükseldiğini gören sosyal faşist Halkevi Yönetim Kurulu üyesi Mustafa Hasırcı ve TÖB DER üyelerinden oluşan Yönetim Kurulu 4 arkadaşı üyelikten atarak devrimci mücadeleyi engelleyeceklerini sandılar. Fakat tüm arkadaşların tutarlı çalışmaları sonucunda gerileyip ne yapacaklarını şaşırır duruma geldiler.

Son olarak kitlenin içinde yalnız kalan Rus uşağı sosyal faşistler, faşistlerin yapmak istediğini yaparak, Halkevini kapattılar ve böylece faşistlerden farkları olmadığını gösterdiler.

Halkevinin kapanması mücadelenin öldüğünü göstermez. Mücadele bayrağını daha da yükseklere çekeceğiz.

Kasabamızın yiğit devrimci evlatı MUSTAFA SARGIN bize ışık oluyor, yolumuzu aydınlatıyor.

Sanılmasın ki kanı yerde kalacak.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK
KAHROLSUN FAŞİZM SOSYAL FAŞİZM
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

SİVRİHİSAR'DAN
PROLETER DEVRİMCİ GENÇLER

OKUYUCULARIMIZA

1. Abone süreleri dolmuş bulunan okurlarımıza 62. sayıdan sonra gazete gönderilmeyecektir. Bu okurlarımız, abonelerini yenilemek istedikleri, veya yeni okurlarımız abone olmak istedikleri takdirde 1 yıllık 130 TL, veya 6 aylık 65 TL.sını posta havalesiyle PK. 1107 SİRKECİ/İSTANBUL adresine göndermelidirler.
2. Gazetemize gönderilen mektuplar haberler vb. konusunda:
   - a. Mektupların bir çoğu elimize çok geç ulaşmakta bu yüzden bir kısmı yayınlanamadan güncelliğini yitirmektedir. Bunun önüne geçmek için okurlarımız, eğer mümkünse mektuplarını normal (adi) posta yerine UÇAKLA göndermelidirler.
   - b. Çok önemli haberler bir kaç nüsha çoğaltılıp ayrı ayrı postalanabilir. Bu mektubun elimize geçmesi olasılığını arttırmaktadır. Gazeteye çok çabuk ulaşması istenen haberlar ÖZEL ULAK postalanmalıdır.
   - c. Olanakları olan okurlarımız mektuplarını gazeteye daktilo ile yazılmış olarak göndermelidir. Bu büyük teknik kolaylıklar sağlamaktadır.
   - d. Halkın Kurtuluşu'na her hafta gelen mektupların tümünü yayınlamak mümkün değildir. Halkın Kurtuluşu bu konuda şöyle bir tutum izlemektedir: Gelen mektuplar sıraya konulmakta, sınıflandırılmakta ve mümkün olduğu kadar kısa zamanda yayınlanmasına çalışılmaktadır.
   - e. Gönderilen fotoğrafların arkasına herhangi bir açıklama yazılmazsa, bunlar kolaylıkla karışabilmektedir. Fotoğrafların arkasına, ait olduğu konu, zaman ve yer not edilmeli, birden çok fotoğraf varsa, bu hepsinde tekrarlanmalıdır. Gelen mektupların çoğunda tarih ve yer bildirilmemektedir. Bu mektupların sıralandırılmasını ve onlardan mümkün olduğu kadar çok faydalanılması imkanını engellemektedir.
     Köylerden ya da ilçelerden yazan okurlarımız yeri bildirirken (ili - ilçesi - köyü) şeklinde bir sıralama ile mektubun geldiği yeri belirtirlerse bu da karşılaştığımız güçlükleri hafifletecektir.
   - f. Mektuplarda, somut delili olmayan suçlamaların yapılmamasına okurlarımız büyük dikkat ve özen göstermelidirler. Gerçek olmayan suçlama ve ihbarların kasıtsız bile olsa, yayınımızın sağladığı güvene vereceği zarar büyüktür.
   - g. Bundan sonra gazetemizin İşçi - Köylü mektupları sayfasında düzenli bir şekilde yer alacak olan "İşçi - Köylü Mektuplarından" sütununda kısa kısa ve mümkün olduğu kadar çok mektup yayınlanarak, mektupların zamanında ve yığılmadan kitlelere ulaşması sağlanacaktır.
     Halkın Kurtuluşu, paha biçilmez bir değere sahip olan, ve gazetemizin canlılığının açık bir belgesi olan işçi - köylü mektuplarının tümünü değerlendirmektedir. Bu tutumunu bundan böyle de sürdürecektir.

HALKIN KURTULUŞU

"Biz kadınlar ve genç kızlar devrimci saflarda birleşmeye kararlıyız"

Bizler, Kahraman Maraş'ın Pazarcık ilçesine bağlı Davutlar köyünün kadın ve genç kızlarıyız. Bizler kadınların ezilip, horlanıp, sömürülmesine ancak bütün toplumun kurtuluşu ile, halkın kurtuluşu ile son verileceğine inanıyoruz. Bizler de devrimci mücadelede yerimizi aldık. Bugüne kadarki mücadelemizde gördüğümüz eksik ve yanlışları anlatmakla diğer devrimcilerin mücadelesine yararlı olmayı düşündük.

Bizler köyümüzde bir araya gelip, meselelerimizi konuşmaya başlayınca gericiler karşımıza dikildiler. Kadınlar böylesi işlere karışamazlar gibi laflarla bizi mücadeleden koparmaya çalıştılar. Fakat biz bu gerici propaganda karşısında yılmayacağımızı söyledik. Bu sırada, tecrübesizliğimizden dolayı şu hatalar ortaya çıktı:

Yoğun bir çaba içine girip ana, babalarımıza, meseleleri kavratmalıydık; gericileri ve gerici propagandayı teşhir etmeliydik. Gericiler bu hatalarımızdan faydalanarak bizi çevremizden ana, babalarımızdan tecrit etmeye çalıştılar. Bir arkadaşın anasını, babasını kışkırtarak, onları karşı devrimci propagandayla zehirleyerek kızlarına karşı çıkmalarını sağladılar. Bu yiğit kız arkadaşımızın ailesi, onu devrimci mücadeleden uzaklaştıracaklarını umarak İstanbul'a göçtü. Ama bu arkadaşımızı yıldıramadılar.

Bizler yılmadık, yılmayacağız da. Biz emekçi kadın ve kızlar olarak bizleri toplumdan ayırmaya çalışanlara karşı mücadele etmeliyiz. Bu dar çemberi kırmalıyız. Bizler artık kör değiliz, yavaş yavaş gözlerimizi açıyoruz. Vereceğimiz mücadele sonunda kuracağımız yepyeni bir dünya görüyoruz.

Biz kadınlar ve genç kızlar devrimci saflarda yerimizi almaya kararlıyız. Bizler Halkın Kurtuluşu okuyucuları olarak kadın sorununa daha çok yer vermenizi istiyoruz. Ayrıca gazetenin teorik yazılarında anlıyamadığımız bir çok kelime var, bunları daha açık yazmanızı istiyoruz.

KADINLAR ÜZERİNDEKİ BASKI VE SÖMÜRÜYE SON
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET

DAVUTLAR KÖYÜNDEN
BİR GRUP DEVRİMCİ
KADIN VE GENÇ KIZ

ALANYURT'TAN BİR EMEKÇİ:

"Ben gazeteye ilk yazı yazdığım zaman, geri bir sempatizandım; okudukça kendimi geliştirip pekiştirdikçe devrime inandım. Hala da kendimi geliştirmek için okuyorum. Kendim ilkokul mezunuyum, anlayamadığım yerleri yanımdaki proleter devrimcilere soruyorum" diyen bir devrimci emekçi arkadaşımız, kendisinin gazeteye daha önce gönderdiği bazı yazıların neden yayınlanmadığını sormaktadır.

NOT:

1) Sevgili arkadaşımız devrimci çaba göstererek gönderdiğin 76 imza yayınlanmıştır. Fakat küçük bir yer olduğundan şehir toplamına eklenerek yayınlanması daha doğru olacağı için, senin önerdiğin şekilde yayınlanmamıştır.

2) Gelen mektuplar konusunda, bu sayıda bir açıklama yaptığımız için burada ayrıca uzun uzun cevap vermiyoruz. Fakat ilkemiz gelen mektupların mümkün olduğu kadar çoğunu yayınlamaktır. Biz, en hayati kitle bağlarından biri olan işçi-köylü mektuplarını, gazetemizin canlılık kaynaklarından biri olarak görmekteyiz. Bu nedenle, "Benim mektubum yayınlanmadı" diyerek mektup yazmaktan vaz geçilmemelidir.

NİĞDE İPLİK VE DOKUMA FABRİKASI İŞÇİLERİ:

12.5.1977 tarihinden itibaren Niğde İplik Dokuma fabrikasında işçi olan bizlerin (300 kişi) işlerine randıman düşüklüğü bahanesiyle son verilmiştir.

Patronla işbirliği yapan sarı Teksif şube yöneticileri işçilere ancak 3 ay bakabileceğini söyleyerek bizleri sefalete terketmiş bulunmaktadır.

Şimdi soruyoruz: Acaba aylık geliri 147 milyon olan bir sendikanın 300 işçiye bakacak gücü nasıl olmaz?

Patron ve sarı sendikacılar işbirliği içindedirler.

Fakat bizler, İplik ve Dokuma Fabrikası işçileri olarak tüm faşist uygulamalara rağmen, ülkemizde her gün güçlenen devrimci mücadelenin sesini, satılmış sendikacılara ve patronlara duyurmak için bütün gücümüzle mücadele edeceğiz.

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ.

Niğde İplik ve Dokumadan bir gurup devrimci işçi.

İŞÇİ-KÖYLÜ MEKTUPLARINDAN

● KEBAN'da çalışan memurlar gazetemize yazdıkları mektupta Keban'daki faşist baskıyı dile getiriyorlar. Son günlerde özellikle devrimci öğretmenler üzerinde faşist baskıların yoğunlaştığını anlatan arkadaşlar mektuplarında mücadeledeki kararlılıklarını bir kez daha belirtiyorlar.

● BİR ASKERDEN, Gazetemize mektup yazan bir grup devrimci asker, ordunun niteliğini teşhir ediyor ve ordunun halkın değil, hakim sınıfların devletinin güvenliği için var olduğunu söylüyor. Üstlerinin baskılarını anlatan asker arkadaşlar mektuplarını "KAHROLSUN FAŞİST ORDU, YAŞASIN DEVRİMCİ HALK ORDUSU" diye bitiriyorlar.

● HOPA'dan yazan devrimciler Halkın Kurtuluşu'na yapılan baskılara karşı çıkıyorlar. Halkın Kurtuluşu'na yapılan saldırıları anlatan arkadaşlar şöyle diyorlar:

"Ancak Halkın Kurtuluşu her türlü baskıya göğüs gerecek, doğru siyasetiyle her geçen gün kitlelerle daha da sıkı kaynaşacaktır."

● MANİSA'dan mektup yazan bir işçi arkadaş mektubunda sosyal faşist sendika ağalarını teşhir ediyor ve başından geçen bir olayı anlatıyor: Arkadaş Manisa'da bir fabrikada çalışıyormuş. Birgün yemek listesinde yapılan değişiklik üzerine işçiler yemek boykotu yapmışlar ve işi yavaşlatmışlar. Daha sonra işi durdurarak direnişe geçmişler. Bunun üzerine patron bazı işçilerle birlikte bu arkadaşı da işten atmış.

Arkadaş bunun üzerine sendikaya başvurmuş ve İzmir 3. Bölge temsilcisi ile bu meseleyi konuşmuş. Ama bu sendika ağası onunla hiç ilgilenmemiş ve "ben bir adam gönderirim" diyerek onu başından savmış.

Arkadaş bütün işçileri sendika ağalarına, sosyal-faşizme karşı mücadeleye çağırıyor.

● OSMANİYE Aslantaş Doğuş şirketinde çalışan işçi arkadaşlar gazetemize yazdıkları mektupta yaşantılarını, sendikal mücadelelerini ve direnişlerini anlatıyorlar. Hiç bir sosyal hakka sahip olmayan arkadaşlar Adana, İskenderun, K.Maraş bölgelerindeki DİSK sendikalarına başvurmuşlar, ama bu maskeli faşistler kendilerine yardımcı olmamış. Onlar da 16 Şubat'ta haklarını savunmak için direnişe geçmişler. Bunun üzerine jandarmalar gelmiş, bir işçi işten çıkarılmış ve 26 işçi arkadaş Kadirli Cumhuriyet savcılığına götürülmüş.

Arkadaşlar hiç bir baskının, terörün onları mücadele etmekten vaz geçiremiyeceğini belirtiyorlar.

● ALMANYA'da çalışan Gaziantepli bir işçi yazdığı mektupta Alman tekellerinin sömürüsünü, özellikle yabancı işçiler üzerindeki baskıları anlatıyor. İşçi arkadaş mektubunda şöyle diyor:

"Almanya'nın en gerici gazetelerinden olan "Resimli Gazete" daha 1 milyon işssız insanın Türkiye'den Almanya'ya gelmek istediğini yazdı. Ben Karl Höcker Metal Fabrikasında çalışmaktayım. Fabrikamızın patronu bu yazıyı iş saatinin üstüne çerçeveleyip astı. Sonra da, "Bakın daha bir milyon işsiz Almanya'ya gelmek için can atıyor. Benim verdiğim ücretle istediğim işi yapmak zorundasınız diyerek bizi tehdit etmeye başladı."

● ANKARA'dan mektup yazan, bir lokantada çalışan işçi arkadaşlar, patronun baskısını, işyerindeki durumlarını, üzerlerindeki hayasız sömürüyü anlatıyorlar. Günde 12-13 saat çalışmak zorunda bırakıldıklarını söyleyen işçiler baskıları şöyle anlatıyorlar:

"Bizler Kızılay Kumrular Sokakta çalışan lokanta işçileriyiz. Patron olan Adnan bize amansız bir baskı uygulamaktadır. Günde 12-13 saat çalıştığımız halde ücretlerimiz gülünç denecek kadar düşüktür. Patron "işçi yemeği" dediği kuru fasulyeden başka bir yemek yedirmemektedir.

Sigortamız, hiç bir sosyal güvencemiz yoktur. İş kazası sonunda sağ elinin iki parmağını kaybeden Cemil adlı işçi arkadaşımızı patron "şimdi artık işime yaramazsın" diyerek işten atmıştır.

Biz işçiler birleşecek ve bu zulmün hesabını soracağız".

● Pazarcık, Ali Bey Köyünden bir grup devrimci, köyün sınırları içinde 300 dönüm Hazine arazisinin, yine köy sınırları içinde 600 dönüm Hazine arazisinin bir kaç zengin tarafından rüşvet vb. yollara başvurularak sürüldüğünü bildirmektedir. Komşu köy Fit Uşağında oturan bir kaç faşistin iki köyün yoksul ve topraksız halkını kışkırtarak birbirine düşürmeye çalıştığını anlatan devrimciler, yoksul halkın faşistler ve zenginler yüzünden birbirini kırmayacağını, faşist emellere alet olmayacağını söylemektedir. Topraksız köylüler birleşerek toprak mücadelesini daha da kararlı bir şekilde yürüteceklerdir.

● Bingöl ili, Aydınlar Köyünden bir grup devrimci, köyün kötü yaşama koşullarını anlatmakta; hakim sınıfların partilerinin oy avcılığı dışında hiç bir hayırlarının dokunmadığı köylülerin, faşist bir çavuş tarafından ezildiğini yazmaktadır. Parasız odun toplayan bu çavuş ve diğerlerinden hesap sorulacağını belirten devrimciler, "Halkın düşmanları unutmayınız ki, her çırpınışınız sonunuzu yaklaştırıyor" demektedirler.

Antep'te direnen

Baş.ta.sa.1'de

rilemişlerdir. Okul Müdürü korkudan gizlice okuldan kaçmıştır.

"Devrimci Yol" görüşünü benimseyen arkadaşlar, proleter devrimcilerin Antep direnişini anmak için forum düzenlemek önerisine başında karşı çıkmışlar, ancak devrimcilerin Antep'te katledilen yoldaşların bıraktığı kızıl bayrağı Niğde'de de dalgalandırmakta kararlı olduklarını, "Devrimci Yol"un bu yanlış tavrını kitleler önünde teşhir edeceklerini açıklamaları üzerine geri adım atmışlar, foruma katılmışlardır.

Forumda konuşmacı arkadaşlar Antep direnişini çıkarılan dersleri anlatmışlardır. Forumdan sonra devrim andı içilmiş, "Yaşasın Antep Direnişimiz", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Kahrolsun Faşizm Sosyal Faşizm" ve "Tek Yol Devrim" sloganları atılmıştır.

Forum dağıldıktan sonra derse girilmiş, ders devam ederken faşistler taşlı, sopalı bir şekilde okula saldırmışlardır. Devrimciler bu saldırıya aktif biçimde karşı koymuşlar ve faşistleri okula almamışlardır. Bunun üzerine polis ve jandarma süngü takarak okula saldırıya geçmiş, sokaktaki halka dahi saldırarak önüne geleni dipçiklemiştir. 10'a yakın devrimci öğrenci ve öğretmen yaralanmıştır. Okul dağıldıktan sonra, jandarma ve polis caddede, sokakta ellerine geçenleri karakollara doldurmuşlar, 19 devrimci göz altına alınmıştır. Tutuklanan devrimciler içinde koma halinde olanlar da bulunmaktadır.

Faşist terör ülkemizde gelişen devrimci mücadeleyi durduramayacak, Niğde'li devrimcilerin yiğit sesini susturamayacaktır.

Çukurova

Baş.ta.sa.8'de

için önemli olan önlerindeki kışı çıkarmak, varsa (çoğunlukla ailelerin geçen kıştan kalma borçları vardır) borçlarını ödemektir. Bu nedenle memleketlerinde borçlarından arta kalan parayla aileler, ilk iş olarak kışlık buğday ve yiyecek maddesi almaktadırlar.

Kışın Urfa ve yöresinde, mevsimlik tarım işçisi olarak çalışan köylülerin iş bulabilmesi olanaksız gibi bir şeydir. İş bulabilme olanağı olanlar sadece küçük çocuklardır. (11 - 18 yaşları arası). Bunlar da lokanta, kahvehane gibi yerlerde ayak işlerinde çalışırlar.

PKP (R) ile konuştu

Baş.ta.sa.3'de

dünya savaşı tehlikesinden bahsettiniz. Parti böyle bir savaşa karşı hazırlık orununu nasıl değerlendiriyor?

Cevap: Daha önce de belirttiğimiz gibi, bugün dünyada bir savaş tehlikesi var. Ve elbette bu savaşa karşı halkı hazırlamak koministlerin görevi. Biz ülkemizin bağımsızlığını koruyacak en iyi gücün devrimci bir hükümet olduğunu düşünüyoruz.

Yeni gelişen savaş tehlikesine karşı en iyi müdafaayı ülkemizde devrim yaparak gerçekleştireceğimize inanıyoruz. Ve bu dönemde ülkemizde esas çalışma yönümüz sınıf mücadelesini geliştirmek yönünde olmaktadır. İçinde bulunduğumuz dönemde savaşa hazırlık yapıyoruz diyerek, savaşa karşı olan sınıflarla, sınıf mücadelesini ikinci plana atarak ittifak yapmayı yanlış görüyoruz. Savaşa karşı hazırlığı, devrim mücadelesinden, sınıf mücadelesinden ayırmadan sürdürüyoruz.

Soru : Ortak Pazar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Cevap: Ortak Pazar kapitalist, emperyalist ülkeler arasındaki bir anlaşmadır. Portekiz yoksul ve az gelişmiş bir Avrupa ülkesidir. Portekiz'in Ortak Pazar'a girmesi ham madde kaynaklarının, ucuz işgücünün Avrupa emperyalistleri tarafından sömürüsünü kolaylaştıracaktır. İşçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarları açısından, ulusal bağımsızlığımız açısından Ortak Pazar'a girilmesi bize hiç bir yarar sağlamayacaktır.

Biz ittifak yapmamız gereken ülkelerin Üçüncü dünya ülkeleri olduğuna inanıyoruz. Biz ticari, ekonomik ve siyasi ilişkilerimizin Üçüncü dünya ülkeleri ile geliştirilmesinden yanayız.

Özetlemeye çalıştığımız nedenlerle Ortak Pazar'a üye olunmasına kesinlikle karşıyız.

Soru : Türkiye halkına ve devrimcilere gazetemiz Halkın Kurtuluşu aracılığı ile iletmek istediğiniz bir şey var mı?

Cevap: Bizler uzun yıllar faşist diktatörlüğün zulmü altında inledik. Bu nedenle Türkiye halkının da faşist diktatörlüğün zulmü, emperyalizmin sömürü ve baskısından kurtulması en büyük arzumuzdur.

Başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı verilecek mücadele ancak güçlü bir Komünist Partisinin mücadelesi ve yönlendiriciliği ile mümkün olur. Bu gün Türkiye'de de en önemli sorunun böyle bir partinin ortaya çıkartılması olduğu açıktır.

Türkiye'de ortak düşmanlarımıza karşı sürdürülen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yürekten destekliyoruz.

Yaşasın Türkiye ile Portekiz Halkı arasındaki enternasyonal dayanışma.

MORTE AO FASCISMO, LIBERDADE PARA O POVO
(FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET)
NEM RUSSIA, NEM AMERICA, INDEPENDENCIA NACIONAL
(Ne Amerika, Ne Rusya Yaşasın Ulusal Bağımsızlık)

Aydınlık oportünizminin

Baş.ta.sa.2'de

da ötesinde, böyle bir tespitle, proletaryanın ve ezilen halkların ve milliyetlerin anti-faşist ve anti-emperyalist mücadelesinin yolunu karartmaya çalışmaktadır. Bugün faşizmi geçici ve bölgesel bir olay olarak ele almak - veya bu sonuca çıkan tahliller yapmak - faşizm "tehlikesinin" emperyalistler arası çatışma döneminde ortaya çıktığını söylemek, sadece, proletaryanın ve ezilen halkların faşizme karşı siyasi uyanıklığını köreltmeye, emperyalizmin ve egemen sınıfların terörünü gizlemeye hizmet eder.

AYDINLIK oportünistleri, bugün, "savaşa karşı hazırlık ve milli bağımsızlık" merkezi görev tespitiyle, ve faşizm tahlilinden kalkarak vardıkları siyasi sonuçlarla, bu görevi, hem siyasi çizgisiyle, hem de sınıf mücadelesinin canlı pratiği içinde en tam ve eksiksiz bir şekilde yerine getirmektedirler.

FAŞİZM, SADECE "YÜKSELEN" EMPERYALİZME ÖZGÜ BİR SİYASİ OLGU DEĞİLDİR:

Faşizmi "bazı emperyalist devletlerin dışta diğer emperyalistleri altetmeye yönelen saldırganlığının bir ürünü" olarak tanımlayan bir siyasetin varacağı doğal sonuç, faşizmi bütün emperyalist devletlere özgü genel bir siyasi olgu olarak değil de, "bazı emperyalist devletlere özgü, o tarihi dönemde dünyanın yeniden paylaşılmasını talep eden "saldırgan" olan emperyalist devletlere özgü bir siyasi olgu olarak ele almasıdır.

Nitekim AYDINLIK dergisi de bu sonuca varmakta ve siyasi bir sistem olarak faşizmi sadece "en emperyalist, en saldırgan ve en gerici" güçlere - "yükselen" emperyalist devletlere - bağlamaktadır.

"Bu ülkelerde (geri ülkelerde) faşizm, dünya emperyalist sistemindeki en gerici, en saldırgan güçlere, yani faşist devletlere bağımlı olarak ortaya çıkar." (abç)

"...eğer emperyalist sistem yaşıyorsa, onun içinde en gerici, en saldırgan emperyalistler olacaktır. Bu, emperyalistler arasındaki dengesiz gelişmenin bir sonucudur. Emperyalistler eşit bir şekilde gelişmediği için, biri gerilerken diğeri yükselmektedir. Bu yükselen emperyalistler, dünyanın yeniden paylaşmasını istemekte, bu yüzden dünyanın en emperyalist, en saldırgan, en gerici güçlerini oluşturmaktadırlar."

"...eğer emperyalizm yıkılırsa, emperyalist sistem içinde en saldırgan emperyalistlerin oluşturduğu faşist bir kamp da kalmayacaktır." (abç)

"İlk faşist devletler olan Alman, İtalyan ve Japon emperyalistleri, dünya emperyalist sistemi içindeki en saldırgan ve en gerici kampı temsil ediyordu. "(abç) (AYDINLIK, Sayı: 64, Sy: 34)

Bu tespitler, AYDINLIK dergisi tarafından temsil edilen siyasi hareketin genel siyasi çizgisi ile uygunluk arzetmektedir.

(DEVAM EDECEK)

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK GAZETE
SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: NEVZAT AÇAN, YÖNETİM YERİ: N.OSMANİYE CAD.ATA İŞ HANI 34/404 CAĞALOĞLU-ISTANBUL, ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ YILLIK 125.-TL. 6 AYLIK 65.-TL. YURT DIŞI YILLIK 200.-TL. 6 AYLIK 100 TL. İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 30 TL.
BASKI: DAILY NEWS VEB. GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-ISTANBUL.
YAZIŞMA ADRESİ: PK. 1107 SİRKECİ-ISTANBUL.

Brejnev'in "Devlet

Baş.ta.sa.1'de

çiklik lerin ortaya koyduğu, revizyonist gruplar ve akımlar arasında iktidar için hizipçi mücadeleler olmaktadır. Bu yozlaşma süreci kaçınılmaz olarak derinleşecektir. Sovyetler Birliği'nde kapitalizme geri dönüş, çeşitli burjuva ve milliyetçi grupların tekrar ortaya çıkmasına ister istemez yol açacaktır. Buysa ergeç çok partili burjuva düzeninin doğuşuna nesnel koşulları hazırlamaktadır (Sosyal - emperyalizm Üzerine, Zeri i Popullit, Günce Y.)

Sovyetler Birliği Yüksek Sovyeti, 16 Haziran günü yaptığı toplantısında, sabık devlet başkanı sosyal-faşist Podgorni'nin "istifasını kabul etmiş" ve sosyal faşist "Vojd" Brejnev'in Devlet Başkanlığını onaylamıştır.

Bu tasfiye daha önce de belirttiğimiz gibi Sovyetler Birliğinin burjuva iktidar çevrelerinde yoğun hizip çatışmalarının varlığına bir delildir.

Parti Genel Sekreteri olan Brejnev'in aynı zamanda Devlet Başkanlığı'na da getirilmesi ne ifade etmektedir? Bunun temelinde yatan, "Sosyal faşizmin kaçınılmaz bir sonucu olarak ve emperyalist Rus burjuvazisi içindeki çıkar çatışmalarına bağlı bir şekilde, görünürde sürdürülmeye çalışılan "sosyalist birlik" perdesinin gittikçe daha fazla yırtılmasıdır.

Sovyet burjuvazisi artık hiçbir önemli fonksiyonu olmayan devlet başkanlığının bile bir iktidar mevzii olarak kullanılmasından korktuğu için böyle bir mevzii ortadan kaldırmayı tercih etmiştir.

Sovyetler Birliği'ndeki son gelişmelerin, devlet yönetimindeki yapısal değişikliğin; Parti ile Devlet aygıtının tek elden ve bir kişi tarafından doğrudan doğruya denetlenebilir hale getirilmesinin temelinde, burjuvazinin iktidarının istikrarsız niteliği yatmaktadır.

Bu şartlarda, hakimiyetini sürdürmek isteyen Brejnev-Kosigin kliği parçalanmanın kendi kliklerinin varlığını tehdit etmesi karşısında, şiddete başvurmaktan bile çekinmeyerek faşist merkezileşmeyi gittikçe yoğunlaştırmak zorunda kalmaktadır.

Çıkar çatışmalarının bölüp parçaladığı Rus burjuvazisini, içine düştüğü siyasi ve ekonomik buhrandan hiçbir yönetim değişikliği kurtaramayacaktır. Onu en başta Sovyet proletaryası ezerek yokedecektir.

HASAN YOLDAŞ KANIN

Baş.ta.sa.1'de

durup yolun jandarma birlikleri ve polisçe kesildiğini söylediler. Oysa Malatya'nın girişine kadar 2 minibüsteki polislerden başka kimse görülmedi. Sözde öneri getirip cenazeye kendileri sahip çıkmak istediler. Daha sonra ise, daha Malatya'ya girmeden önce otobüsün üzerine asılmış olan "Ne Amerika, Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye" pankartının indirilmesi "gerektiğini" söylediler. Böyle bir isteğin anti-demokratik olduğu ve en azından ölen arkadaşımıza saygısızlık olduğu söylenince ise yapılacak yürüyüşe katılmayacaklarını ama bunun da hesabını soracaklarını söylediler. Onlara göre bir devrimcinin cenazesine katılmak için kendi siyasetlerine uymak gerekliydi. Ve bugün halkımızın ve tüm dünya halklarının baş düşmanlarından biri olan sosyal-emperyalizme karşı pankart taşınan bir yürüyüşe katılmazlardı. Oradaki kitle onların bu tavırlarıyla orta yolcu siyasetlerini bir kere daha gördü.

Daha sonra Hekimhan'a gidildi. Gerekli hazırlıkların yapılmamış olması nedeniyle Malatya'da tören düzenlenemedi. Hekimhan'ın girişinde yine DEV-GENÇ'lilerden bir grup Hekimhan'da kendi siyasetlerinin % 90 etkin olduğunu ve sosyal emperyalizme karşı olan sloganları attırmayacaklarını söylediler. Onlara bizim 10 kişi de olsak bu sloganları atacağımızı, söyledik. O zaman bize, "biz 'Katil Oligarşi', 'Kurtuluşa Kadar Savaş' sloganlarını atmayalım, siz de şunları, şunları atmayın" dediler. Böyle birşeyin siyasetsizlik olduğunu, kimsenin kendilerinden taviz istemediğini, bizim sloganlarımızı atacağımızı, 'eylemde birlik ajitasyon ve propagandada serbestlik' ilkesinin uygulanacağını, herhangi bir olay çıkartmaları halinde ise sorumluluğun kendilerinde olacağını anlattık. Bu sırada bütün kitle "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet," "Hasan Yoldaş Kanın Yerde Kalmayacak", "Kahrolsun Faşizm, Sosyal Faşizm" sloganlarını haykırmaya başlayınca, DEV-GENÇ'liler mumlarının yatsıya kadar bile yanmadığını gördüler. Bunun üzerine el, kol işaretiyle kitleyi susturmaya çalıştılar, bu da yetmeyince pankartlarla kitleyi böldüler.

Hekimhan'da jandarma halkın yürüyüşe katılmasını önlemek için geniş tedbir almıştı. Buna rağmen Hekimhan köylüleri geniş bir şekilde yürüyüşe katıldı. Bir meydanda Hasan Yoldaş'ın anısına saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra bir arkadaş ülkemizin içinde bulunduğu durumu, Hasan Yoldaş'ın ne uğurda savaşırken öldürüldüğünü anlattı.

Hekimhan köylüleri Hasan Yoldaş'a var güçleriyle sahip çıktılar. Jandarmalar bir anayı yürüyüşten çıkartmak istediğinde ana "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganını haykırıyordu.

Zamanın azalması nedeniyle çevre köylere ve Hasançelebi'ye uğrayamadık. Hasançelebi'liler daha sonra bizleri bundan ötürü eleştirdiler. Eleştirilerinde haklıydılar. Eğer zaman ayarlanabilseydi ordan geçilebilirdi.

Hasan yoldaşın köyü yaya olarak 1,5 saatlik mesafedeydi. Havanın kararmasına ve yağmurun başlamasına rağmen kitleden kopma olmadı. Yol boyunca sloganlar atıldı, marşlar söylendi. Hasan'ın köylüleri cenazeyi yarı yolda karşıladılar. Mezarının başında bir köylüsü onun hayatını, faşizme, sosyal faşizme, emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı halkın kurtuluşu yolunda verdiği mücadeleyi anlattı. Daha sonra devrimci andımız içildi. Andın içinde "sosyal emperyalizme karşı" sözünün geçmesi DEV-GENÇ'lileri sinirlendirdi. Malatya'da hesap soracaklarını belirttiler. Fakat bir olay çıkarmalarına izin verilmedi. Mezarın başında anası ve yakınları Hasan'a ağıt düzdüler. Anası, Hasanın İstanbul'dan gelen arkadaşlarına, "devrimci evlatlarım beni de götürün. Ben de Hasanım gibi döğüşeceğim" diye haykırıyordu. Bu sözler orada bulunanların devrime inançlarını ve kararlılıklarını bir kat daha arttırdı.

Hasanlar unutulmayacak Onlar proleter - devrimci siyasetin kızıl meşalesi olarak devrim yolunu aydınlatacaklar. Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda, işçilerin köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiyesi için savaşanlar ve bu yolda şehit düşenler, işçiler, köylüler tarafından unutulmayacaklardır.

Hasan Yoldaş Kanın Yerde Kalmayacak!

Faşizme Ölüm Halka Hürriyet!

Hasan Yoldaş'ın cenaze töreninde çeşitli hatalar yapıldı. Bunlardan dersler çıkartmalıyız. Hatalarımızdan başlıcaları şunlar:

1. Malatya'lı arkadaşlar haberin geç ulaşmasından dolayı yeterince çalışma yapamadı. Ancak bunlara rağmen bir gece içinde bütün köylere haber verilebilirdi. Ayrıca Malatya içinde de bir yürüyüş yapılabilirdi.

2. Yürüyüş sırasında yapılan konuşmada DEV-GENÇ'lilerin engelleyici tavırları teşhir edilebilirdi.

3. Halkın Yolu'ndan arkadaşlarla ortak sloganlar tespit edilmişti. Bu yanlış eleştirilmesi gereken bir davranıştı. Eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesine aykırıydı. Ortak sloganların tespit edilip bunların çoğunlukla atılması iyi birşey olduğu gibi bunun yanında da kendi sloganlarımızı atmalıydık.

4. Yürüyüşten önce bir program çizilip bunun uygulanması gerekliydi. Bunun yapılmaması Hasançelebi'ye uğramamamızı doğurdu, bu yüzden haklı olan ağır eleştirilere uğradık.

Dedeyazı köylüleri

Baş.ta.sa.1'de

çocuk, yaşlı bütün yoksul köylüler toplandık. HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK, HALKA HÜRRİYET diye haykırarak harekete geçtik. Çevre köylerdeki devrimcilerin desteği ile mücadelemiz daha da güçlendi. 500 kişi ile işgale başladık.

18 Mayıs gününe rastlayan işgalde İbrahim KAYPAKKAYA'da anıldı. Marşlar söylendi. Analar, bacılar toprağı süren erkeklere ekmek, su dağıtıyor, devrimcileri bağırlarına basıyorlardı.

Bu arada jandarmalar geldi. Ama köylüden korkarak yanımıza yaklaşamadılar. Onlara karşı da sloganlar atıldı. Jandarma komutanı bir ara yaklaşıp "haksızlık ediyorsunuz" dedi. Bir ara, "şimdiye kadar Leco toprağımızı elimizden aldı, sürdü, yedi. O zaman neden gelmediniz, ona haksızsın demediniz. Biz haklıyız" diye cevap verdi. Bir devrimci mücadelenin daha bitmediğini herşeye yeni başladığımızı belirten bir konuşma yaptı.

O gün akşama doğru işgal başarıya ulaştı.

"Helsinki Ruhu"

Baş.ta.sa.1'de

Temelinde dünyanın emperyalist devletler arasında yeniden paylaşılması mücadelesi yatan bu demagojilerin amacı, başını iki süper devletin çektiği emperyalist devletler arasında sürmekte olan hegemonya mücadelelerinde birbirlerinin etkinliğini ve nüfuzunu kırmaktır.

Amerikan emperyalizmi de Sovyet Sosyal emperyalizmi de yekdiğerinin hegemonyasını ortadan kaldırma mücadelesinde, demagojilerle etkiledikleri kitlelerden de yararlanmaya çalışmaktadırlar.

Birisinin "insan haklarına saygı" yaygaraları ne kadar sahte ise öbürünün barış havariliği de o kadar gerçek dışı ve tehlikelidir.

Bu nedenle, dün olduğu gibi bu gün de "Avrupa Güvenlik Anlaşmaları" son derece tehlikeli bir emperyalist tuzak niteliği taşımaktadırlar.

"Avrupa Güvenlik anlaşmaları, iki Süper Devletin müttefiklerini ve diğer ülkeleri daha iyi kapana kıstırmak için ördükleri yeni bir örümcek ağıdır. Avrupa halklarının, barış güvenlik, işbirliği ve iyi komşuluk istekleri üzerinde bu güne kadar yapılmış en büyük spekülasyon budur. Yabancı askeri üsler, ve iki Süper Devletin atom bombalarıyla; yüzbinlerce askerle; Sayısız Sovyet ve Amerikan zırhlı araçları ve uçaklarıyla kaplı bir Avrupanın güvenlik içinde olduğundan nasıl söz edebiliriz?"

1975 yılında imzalanan Helsinki anlaşmasının tamamiyle demagojik bir nitelikte olduğunu, bu anlaşmanın hemen hiçbir maddesinin, anlaşmaya imza koyan hiçbir ülke tarafından hayata geçirilmemiş olması da göstermektedir.

"Barışa doğru atılmış çok büyük bir adım" olarak yutturulmaya çalışılan Helsinki anlaşmasından iki yıl sonra, Belgrad Konferansının daha ikinci gününde Sovyetler Birliği "Devlet Başkanı" Brejnev'in Amerika'yı ve NATO'yu, silahlanmadan (ve savaştan) yana bir siyaset izlemekle suçlaması aynı zamanda kendi barış demagojisinin de bir iflası değil midir?

Sözümona "insan haklarının" yılmaz savaşçısı pozlarına giren Amerikan emperyalizminin, Şili, Brezilya, İsrail, Güney Afrika faşist ve ırkçı diktatörlüklerinin uyguladığı vahşice işkencelerden, hiç söz etmemesi; silahsızlanma görüşmelerinin yeniden çıkmaza girmesi; bunun hemen ertesinde Amerika'nın daha hızla silahlanmaya karar vermesi; buna paralel olarak NATO ülkelerinin önümüzdeki yıllarda askeri harcamalarını % 3,5 gibi büyük bir oranda arttırmayı kararlaştırmaları, Lübnan'daki vahşi emperyalist oyun ve katliamlar; Tayland; Afrika ve diğer gelişmelerin tümü iki süper devleti yalanlarıyla birlikte mahkum etmektedir.

Emperyalistlerin, halkların hakir istek ve özlemlerini spekülasyon konusu yapmaları ve halkları kandırıp kendi emellerine bu yöntemle alet etmeleri çok eski bir taktiktir.

1905'te emperyalist Alman imparatoru, Fas'ı ziyaret edip bu ülkenin "tam ve kesin bağımsızlığını" sözümona savunurken, aslında Fransız ve İngiliz emperyalistlerine karşı bir hegemonya mücadelesi vermekteydi. Birinci dünya savaşında Arap halklarının kendi kaderlerini tayin hakkını ve bağımsızlık özlemlerini "destekledikleri" ilan eden İngiliz emperyalistleri, bu şekilde Arap halklarını Alman emperyalistlerine karşı bir güç olarak kullanmaya çalışıyorlardı.

Bu gün de durum bu açıdan pek farklı değildir. Her iki süper devlet de halkların bazı haklı taleplerinin savunucusu pozlarına bürünürken onların aklında sadece birbirlerinin hegemonyasını kırma ve böylelikle halklar üzerinde kendi tahakkümlerini kurma planları yatmaktadır.

Helsinki Tuzağı bu gün yeniden hortlatılmaya çalışılmaktadır. Ancak dünyanın içinde bulunduğu bu günkü şartlarda, uyanan ve hareketlenen halkları bu türden hilelerle uzun bir süre kandırmak mümkün değildir.

Avrupa halkları ve dünya halkları, "Helsinki Ruhu" denilen pembe bulutun arkasında emperyalist pençeleri çoktan görmeye başlamıştır.

İki süper devletin dünyayı yeniden paylaşma ve dünya devrimini boğma yolunda attıkları her adım, onları kendi mezarlarına daha da yaklaştırmaktadır.

Sosyal-faşistler Stalin'e

Baş.ta.sa.1'de

karşısında burjuvazinin can simidi rolünü oynamıştır.

Bu yöntem sadece ülke içinde değil fakat dışarıda da devrimci ve demokrat saflarda büyük tahribat yapmış, sosyal-faşizm ve sosyal-emperyalizm olgularının kavranmalarına engel olan bir sis perdesi oluşturmuştur.

Ancak karşı devrimci taktikler sadece belli bir süre için başarı kazanabilirler. Onların demagojik karakteri mutlaka açığa çıkar.

İşte burjuvazinin ilk "zaferinden" yirmi yıl sonra sosyal emperyalizm bir kere daha kendisini ele vermekte ve suratını sergileyen ve niteliğini en geniş devrimci yığınların önünde ortaya koyan yeni karşı-devrimci girişimler de bulunmaktadır.

Sovyet Anayasasının değiştirilmesi bu girişimlerden sadece biriydi. Onu takiben Sosyal emperyalist propaganda ayyıtı, büyük Marksist - Leninist, ve Sovyet proletaryasının sevgili önderi Staline karşı yeni bir saldırı kampanyası açmış bulunmaktadır. Saldırının başını çeken Brejnev, Stalin dönemine ve Staline alçakça saldırmakta ve proletaryanın siyasi iktidarı elinde tuttuğu, kendisi gibi karşı devrimciler üzerinde diktatörlüğünü uyguladığı bu döneme, "karanlık ve zulüm dolu bir dönem" damgasını vurarak, bu dönemde "bütün yasaların çiğnendiğini ve işkencenin ve baskının en yaygın bir şekilde uygulandığı" yalanını savunmaktadır.

Brejnev bu saldırılarını sürdürürken, Sovyet milli marşından Stalin'in adı çıkarılmıştır.

Burjuvazi, "sabırlı" yöntemleriyle "ilerlemeye" devam ediyor. Ancak bu "ilerleme" Sovyet yeni burjuvazisinin mutlak sonuna doğru bir ilerlemedir. Atılan her yeni adımla birlikte Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin değil kapitalizmin hüküm sürdüğü, proletaryanın değil burjuvazinin diktatörlüğünün mevcut bulunduğu, daha da geniş kitlelerin gözü önüne serilmekte, Sovyet proletaryası ve dünya halkları bu sinsi düşmanlarını daha açık ve kesin olarak tanımaktadırlar.

Seçim değil devrim

Baş.ta.sa.2'de

kın silahlı mücadelesi sonunda gerçekleşeceğini belirtiyor, Halk Cumhuriyetinin kuruluşunun tek yolu olarak silahlı halk devrimini öneriyordu".

Halkın Kurtuluşu'nun İspanya Komünist Partisi (M-L) temsilcisi ile Yaptığı Konuşmadan (Sayı 43) alınmıştır.

Halkın mücadelesi

Baş.ta.sa.1'de

ve hızla iflas ettiğinin açık bir şekilde en geniş yığınlar tarafından izlendiği bu günkü şartlarda, parlamento dışı devrimci mücadeleyi esas almak ve yükseltmek hayati bir önem taşımaktadır.

Buhran şartlarında işbirlikçi hakim sınıfların emekçiler üzerindeki sömürüyü yoğunlaştırmasına; sosyal, ekonomik ve siyasi hak ve özgürlüklerin kazanılmış olanlarını gasbetme plan ve saldırılarına; siyasi cinayet ve adam kaçırma gibi faşist terörcülüğe; öğrenim özgürlüğünün gasbedilmesine karşı direnmede; sosyal faşizmi yenmede kitlelerin elindeki yegane silah parlamento dışı devrimci siyasi mücadeleledir.

Devrimci yığınlar düzenin sınırlarına hapsolmuş parlamentocu "mücadele"yi esas almayı reddederek, sosyal faşistlerin faşistlerin körüklediği ve CHP reformistleri ile çeşitli oportünist akımların sunduğu pasifist ve reformist zehiri reddederek, devrimci kitle mücadelelerini esas alacaklardır. Kurtuluşa giden biricik yol budur.

Her zaman, kitlelerin devrimci mücadelelerinin, herşeyi belirleyen güç olduğuna inanan proleter devrimciler, hayat düzeyinin gittikçe kötüleşmesine, siyasi cinayet ve faşist teröre, genel olarak hakim sınıfların saldırılarına karşı yine devrimci kitlelerin gücüne dayanarak mücadele edecek lerdir.

Kitlelerin devrimci mücadelelerini daha da yükseltelim. Ülkemizde yaygın olan parlamentocu, hakim sınıflara bel bağlayan onlara hizmet eden, onların "liberalleştirme" tuzaklarında başrolü oynayan reformizmi, baş saldırganlar olan faşizmi ve sosyal faşizmi mahkum edelim; devrimci proletaryanın bağımsız siyasetinin bayrağını kitle mücadelelerinin en ön safında dalgalandıralım.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA

Baş.ta.sa.1'de

dükten sonra hücreye kapatılmış ve ertesi gün saat 10.oo da ifadesi alınacağı söylenerek bulunduğu yerden bir üst kata çıkarılmıştır. Orada bulunan üç polis tarafından kendisine çeşitli sorular sorulmuştur. Sonra masanın üzerinde bulunan Halkın Birliği'nin 10. sayısını göstererek "söyle ulan bu gazeteyi neden çıkarıyorsun" .... diyerek arkadaşımızı yumruklamaya başlamışlardır.

"Halkın Birliği gazetesinin, İ. Kaypakkaya'nın kurduğu TKP (M-L)'nin görüşleri doğrultusunda yayın yaptığı" şeklinde bir ifade yazarak imzalamasını, bilahare serbest bırakılacağını söylemişlerdir. H.Honca, H.Birliği'nin bütün kanuni formaliteleri yerine getirerek yayınlanan bir gazete olduğunu söylemiş ve söz konusu düzmece ifadeyi imzalamayı reddetmiştir.

Bu defa cop, ve sopalarla gazetemiz sahibine rastgele vurulmaya başlanmış ve falakaya çekilmiştir. İfadeyi imzalaması için tekrar önüne getirmişlerdir. Red cevabı alınca da iyice dövmüşler ve yeniden hücreye atmışlardır.

Arkadaşımızı dövdükleri sırada .... "Ermeni bozması, südü bozuk", "Seni daha çok getireceğiz buraya, ananı belleyeceğiz", "Seni buradan sağ çıkarmayacağız", gibi insanlık onuruna yakışmayan sözler sarfedilmiş ve gerçek dışı isnadlarda bulunulmuştur..........

Saat 16.oo da arkadaşımıza eşyalarını......... alması ve serbest bırakılacağı söylenmiştir. Serbest bırakıldığına dair imzası alınmış, fakat bu imzadan sonra yine önceki düzmece ifade tekrar önüne sürülerek, imzalaması istenmiştir. Arkadaşımız imzalamayacağını söyleyince yine dayak atmaya başlamışlardır. Küfür, hakaret arasında "seni bozkurtlara, komandolara teslim edeceğiz", "seni buradan sağ çıkarmayacağız" gibi tehditlerle tekrar hücreye kapatmışlardır. Ertesi gün yine benzer bir muamaleyle düzmece ifadeyi tekrar önüne sürmüşler, imza alamayacaklarını anlayınca Alemdar Karakoluna götürüp oradan serbest bırakmışlardır.................. "

Hayrabet Honca arkadaşa ve Halkın Birliği gazetesine yöneltilen bu alçakça saldırı, faşist diktatörlüğün, halkın yükselen mücadelesi karşısında içine düştüğü aczin ve telaşın yeni bir göstergesidir. Öyle ki, işbirlikçi hakim sınıflar artık kendi kanunlarını en açık bir biçimde çiğnemekte, demokratik hak ve özgürlüklerin en küçüğünün varlığına bile tahammül edememekte ve faşist diktatörlüğün üzerine örtülmeye çalışılan "demokrasi" perdesinin sahteliği gittikçe daha çok açığa çıkmaktadır.

Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük!

Daha büyük mücadeleler

Baş.ta.sa.1'de

kendisi düşünülmektedir. Ama çözülecek birşeyler varsa bütün hepsi hakim sınıfları hesabı içinde olanlardır. Emekçi halka kalan zulüm ve sömürüdür. Artık açıkça görülmektedir ki Ecevit bile dilinden düşürmediği halkın taleplerini unutmuştur. Bağımsızlık, demokrasi, toprak, iş ve can güvenliği şimdiden hasır altı edilmiştir.

Hakim sınıfların bütün düşündükleri ekonomik buhranın yükünü emekçilere yıkmak, dar boğazı aşmaktır. "Vahşi grevlerden", yüksek işçi ücretlerinden bağımsızlık ve demokrasi için ayağa kalkan kitlelerden kurtulmanın bir yolu da budur. CHP iktidarından hakim sınıflarca istenen budur. Ecevit bu istekleri karşılayacağını, halkın taleplerini unutmuş gözükerek, göstermiştir.

Elbette hakim sınıflar reformcu CHP'den kendilerine koltuk değneği olmasını isterken, bir elleriyle de kamçıyı tutmayı ihmal etmemektedirler. Faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmak ve halkın en temel haklarına saldırmak için çabaları elden bırakmamışlardır. MESS'in maden işçilerine karşı yürüttüğü kampanya sivil faşist çetelerin seçim sonrası kanlı eylemleri bunların göstergeleridir. Öte yandan hakim sınıflar bir yandanda daha büyük tehditler savurmaktan da vazgeçmemektedirler. 12 Martın kalemi Metin Toker "öteki seçenek; Sıkıyönetimli demokrasi" demektedir (Bkz. Hürriyet 16 Haziran 1977)

Halkın eylemi yükseldiği an karşı devrim de dişlerini göstermekte ve ısırmak için fırsat kollamaktadır. Halka karşı savrulan tehditlerin ve hala sürdürülen saldırıların temelinde yükselen mücadeleyi durdurma arzusu yatmaktadır. Hakim sınıfların halka karşı besledikleri niyetler konusunda hayallere dalmaya yer yoktur. Son iki yıldır proleter devrimciler bu gerçeği ortaya koydu. Hayat bunları doğrulamıştır. Başta Halkın Sesi oportünizmi olmak üzere birçok akım bu dönemle ilgili olarak yaydıkları pembe hayallerle, Amerikancı faşizmi dişleri dökülmüş, inine çekilmiş yaşlı bir kurt olarak göstermek istediler. Onun artık zararsız bir mahluk olduğuna dair yalanlar yaydılar. Son iki yılın olayları bu iddiaları da reddetmiştir. İki yüzden fazla yurtsever ve devrimcinin katli, binlerce kanlı saldırı, Taksim, Yeşilköy, Gaziantep ve Malatya gibi büyük tertip ve katliamlar, bu konuda rehavete düşmenin hiç de yeri olmadığını göstermektedir.

Önümüzdeki dönem de önemli siyasi gelişmelere sahne olacaktır. Halkın mücadelesinin ilerlemesi ve devrim yolunda adımlar atması proleter devrimci hareketin ona ne derece önderlik edebileceğine bağlıdır. Kitlelerin reformculuğun sınırlarını aşmasının, faşist teröre karşı koymasının, tek şartı proleter devrimcilerin atacağı adımlardır. Yoksa bu dönem de kitlelerin yeniden faşizmin, sosyal-faşizmin veya reformculuğun kalın duvarları arasında kalmasıyla sonuçlanacaktır.

Elbette proleter devrimci hareket bir çok zaafı içinde taşımaktadır. Ama proleter devrimcilerin birleşik eylemi, giderek siyasi ve örgütsel birliği bu zaafları aşmanın önemli basamakları olacaktır. Proleter devrimcilerin siyası birliğini sağlamanın yolu da halk kitlelerinin en önünde ilerleyerek, onları mücadeleye sevketmek ve bu mücadeleye önderlik etmekten geçmektedir. Ancak kitle eyleminin büyük okyanusunda, siyasi ve örgütsel birlik sağlanacaktır. Türkiye halkının geleceğine damgasını vuracak, büyük güç, Türkiye işçi sınıfının siyasi örgütü böyle bir mücadelenin içinde gelişecektir.

Gazetemizin siyasetini savunan bir grup arkadaş yaptıkları bir inceleme ile ilgili olarak Çukurova'ya pamuğa giden giden tarım işçileri ile bir dizi röportaj yapmıştır. Arkadaşların röportaj yaptıkları işçiler genellikle Urfa'dan gelen işçilerdir. Bu röportajlar çalışmalarının sadece hazırlık bölümüdür.

Arkadaşların gazetemize gönderdikleri bu röportajları örnek bir çalışma olarak görüyor ve yayınlıyoruz.

"Çukurova,
Kundağımız, kefen bezimiz.
yüzü ak. Kanı esmer
Sıcağında sabır taşları çatlar,
Çatlamaz ırgadın yüreği."

Ahmed Arif

ÇUKUROVA TARIM İŞÇİLERİ ÜZERİNE BİR İNCELEME

Köylüleri tarım işçiliğine mecbur bırakan topraksızlıktır

Adana'ya ve diğer yerlere mevsimlik işçi olarak gidenlerin hepsi ya topraksız, ya da ailesinin geçimini sağlayamayacak kadar az toprağı olan yoksul köylülerdir. Hiç biri mevsimlik işçi olarak başka yörelere gitmekten memnun değil. Hepsi de "Toprağımız olsaydı, hiç bir yere gitmez, kendi toprağımızı işlerdik" diyorlar. İş güvencesinin olması ve devamlı bir işe sahip olmak bakımından hepsi (ilginçtir) fabrikada çalışmak istiyor. Fabrikada iş mi, toprak mı istersiniz? ikileminde ortak eğilim, topraklarının olması yönündedir. Bölgelerinde fabrika yapılmamasını, bir kısmı yörelerindeki zenginlerin ve toprak ağalarının iş bilmezliğine, bir kısmı yörelerindeki zenginlerin ve ağaların kendilerinin bilinçlenmesinden korkmalarına, bir kısmı da devletin, hükümetlerin kendilerine yani Doğu'ya ve Güney Doğu'ya üvey evlat muamelesi yapmasına. ihmal etmesine bağlamaktadır.

Köyden işçiliğe gidiş

Adana'ya ve diğer yörelere çalışmaya kamyonla gidilmektedir. Kamyon parasını tarlasına çalışmaya gittikleri ağa vermektedir. Urfa ve yöreşinden Adana'ya gidişin 15-20 saat gibi uzun süreyi alması nedeniyle, şöförün yorgunluğu, acele, dikkatsizlik sık sık kazalara neden olmaktadır. Bu kazalarda da bir çok köylü ölmektedir. Her kamyona eşyalarıyla birlikte 30, 40, 50 hatta bazan 60, 70 kişi binmektedir. Kamyonların çadırsız, brandasız olması, özellikle geceleyin ayaz, rüzgar ve soğuk, deyim yerindeyse, işçileri canlarından bezdirmektedir.

Uzun süredir çalışmaya gidenlerin gördükleri en büyük değişiklik ücretlerdedir. On yıl evvelinde pamuk toplama fiatları (kilosu) 25 kuruş, kazma yevmiyeleri 5 - 7,5 lira iken bu gün; kazma yevmiyeleri 35 - 50 liradır. (K.Maraş'ta 35 - 40 lira, Çukurova'da 50 lira-1976 yılında) Pamuğun kilosu ise 100 kuruştan toplanmaktadır. (1976 yılında) Fakat ücretlerdeki artış, hayat pahalılığındaki artışa göre çok azdır. Tarım işçilerinin deyişiyle; ücretler bir kuruş artmışsa, hayat pahalılığı iki kuruş artmıştır. Çalışma koşullarında, uzun yıllardan beri fazla bir değişiklik olmamıştır.

Elçi ağanın tarladaki temsilcisidir

Elçi tarım işçilerini çalışma yerine götüren, orada başlarında bulunan ve geri getiren kişidir. Elçi kıştan tarlasından pamuğunu toplatacağı ağayla anlaşmakta, köylülerle anlaşmakta; pamuk toplama mevsimi geldiğinde anlaştığı köylüleri anlaştığı ağanın veya ağaların tarlalarına götürmektedir. Elçi gücüne göre bir ağayla olduğu gibi birkaç ağayla da anlaşabilir. Bu arada elçi anlaştığı köylülere, pamuk toplamaya gitmeden önce bir miktar avans verebileceği gibi bunun yerine şeker, un, gaz vb. şeyler de verebilir.

Bu işkolunda diğer aracı tipleri ırgatbaşı, kalfa başı, ve çavuştur. Irgatbaşı elçinin yardımcısı durumundadır. Tarlada elçi ağanın, ırgatbaşı da elçinin vekilidir.

Pamuk toplamada elçi işçilerin topladığı her kilo pamuktan yüzde alır. Bu miktar % 10'dur. Elçiler ırgat başına aldıkları paradan yüzde ya da yövmiye verirler. (ırgatbaşı, kendi adına elçinin getirdiği ırgatların bir kısmını başka bir tarlada çalıştırmak isterse, işçilerden alacağı paradan elçiye belli bir yüzde verir).

Elçi bu işkolunda ana aracı tip durumundadır. Bir tarım işçisi bir elçiyle anlaşmadan kendi başına Çukurova'ya giderse, pamuk toplama işinde çalışma olanağı yoktur. Ancak orada bir elçiyle anlaşarak, diğer işçilerin uymaya zorunlu olduğu koşullara göre çalışabilir. Elçinin parası, işçinin parası ödenirken kesilir. Elçi iş bulan kişi ve tarlada ağanın temsilcisi durumunda olduğu için; işçilere hakaret edebilmekte (çünkü, işçiler "seneye bizi getirmez, işten atılırız" korkusuyla ses çıkaramamaktadır.) ve kızdığı kişiyi tarladan sürüp çıkarabilmekte, işten ata bilmektedir.

Elçi işçilerin gereksinmeleri olan maddeleri (yiyecek, yağ, tuz, gaz vb.) karşılamaktadır; yani onlar adına en yakın kasaba ya da şehirden alış-veriş yapmaktadır. Fakat aldığı bu maddelerin fiatlarını çoğu zaman aldığı fiatın üzerinde göstermekte, işçileri bu yönden de sömürmektedir. Bu alınan malların parasını elçi kendi karşılamakta, hesap görülürken bunları hesaptan kesmektedir. Bu genellikle böyledir Fakat bazı elçiler işçileri alış-verişlerinde serbest bırakmaktadır.

Çalışma şekilleri:

Çapada çalışma süresi 8 saattir. K.Maraş yöresinde buna uyulmaktadır. Fakat Çukurova'da işçiler, 10 - 12 saat çalıştırılmaktadır. Pamuk toplama işinde belli bir sınırlama yoktur. İş yövmiye hesabıyla değil, kilo hesabıyla olduğu için; işçiler fazla pamuk toplamak için, günün büyük kısmında çalışmak durumundadırlar.

Pamuk toplama işi bittikten sonra işçilerin bir kısmı geriye dönmekte bir kısmı fıstık, zeytin, karpuz, üzüm, turunçgiller işinde çalışmak üzere çeşitli yörelere gitmektedir.

Çalışma koşulları açısından yöreler arasında belli farklar vardır. Örneğin Maraş'ta çapada çalışma günü 8 saatken, Çukurova'da 10 - 12 saattir. Fakat, Maraş'ta çapa yövmiyeleri 35 - 40 lira olduğu halde, Çukurova'da 50 liradır. (1976 yılında). Bu nedenle 10 - 15 liralık fiat farkı yüzünden çalışma koşulları zor da olsa işçiler Çukurova'yı tercih etmektedir. Ayrıca Ege bölgesi, ücret yönünden, çalışma koşulları yönünden diğer yörelerden daha iyi olmasına rağmen; yolun uzun olması, yol masraflarının fazla olması, iş bulma garantisinin olmaması nedeniyle işçilerin çoğu bu yöreye gitmeyi göze alamamaktadır.

"ÇOCUK AĞLASIN, GEBERSİN, ANASI ONLARIN YANINA GİDEMEZ, İSTİRAHAT OLMADIKÇA GİDEMEZ. EKMEK PARASI ÇOCUĞU BİLE UNUTTURİY..."

İşçiler tarlanın kenarında kurdukları çadırlarda kalmaktadırlar. Çadırlar bezle veya naylonla örtülmektedir. Çapada bir saat onbeş dakika veya birbuçuk saat istirahat verilmektedir. Pamuk toplamada ise istirahat zamanlarını kendileri düzenlemektedir. En fazla pamuğu 10 - 11 yaşın üzerindeki çocuklarla, gençler toplamakta, ihtiyarlar da ortalama 40 - 50 kilo pamuk toplayabilmektedir. Tarlada yağmur yağdığı zaman işçiler ya çadırlarında yağmurun geçmesini beklemektedirler, ya da yakın çevrelerinde köy varsa, köyün okuluna sığınmaktadırlar veya tarlasında çalıştıkları toprak sahibi insafa gelirse işçileri kaldığı kasabaya, köye veya varsa çiftliğine götürmektedir.

Pamuk toplama işi, mevsimin kötü gitmesi, nedeniyle geç kalırsa; soğuktan korunmak için (özellikle geceleri) işçilerin başvurabilecekleri tek yol, yorganlarına sarınmaktır. Bu yolla da soğuktan ne kadar korunabileceğini herkes bilir.

Tarım işçileri yemek yapmak, ekmek pişirmek, çamaşır yıkamak, yıkanmak gibi gereksinmelerini, işlerini gece görmektedirler. Yemek yapmak, ekmek pişirmek çamaşır yıkamak gibi işler kadınların omuzlarındadır. Bütün gün tarlada çalışan kadınlar, gece geç vakte kadar bu işleri görmekte, sabahleyin erkenden yine erkeklerle beraber pamuk toplamaya gitmektedir.

Tarlada işçilerin en çok zoruna giden işler ağanın, elçinin, ağanın adamı kahyanın (çavuşun) bağırıp küfretmesidir. "Pamuk yaş toplanmış, kötü toplanmış, (yapraklı, çöplü vb.)" gerekçesiyle kiloların silinmesi, çalınması. Tartı sırasında kiloların eksik söylenmesi, çalınması. Tarlasında çalıştıkları ağanın paralarını zamanında ödememesi, vb.dir.

Gençler ve büyükler çalışırken küçük çocuklar ve bebeler çadırların yöresinde oynamaktadırlar. Eğer çevrede kanal, çay, veya asfalt yol varsa çocukların heran boğulması, taşıt altında kalması söz konusudur. Zaten heryıl bu türden birkaç olay olmakta, birçok çocuk ölmektedir. Konuştuğumuz tarım işçilerinden birinin şu sözleri konunun acılığını ortaya koyacak niteliktedir. "...Çocuk ağlasın, gebersin, anası onların yanına gidemez, istirahat olmayınca gitmez...Ekmek parası çocuğu bile unuttıriy..."

"Ağalık üzerine"

Tarım işçileri Urfa yöresinde en az bir köyü olan kişiye, Çukurova'da ise tüm toprak sahiplerine ağa demektedir. Genç bir tarım işçisinin deyişiyle "...Adana'da on dönüm toprağı olana ağa diyoruz. Burda (Urfa'da) köyü olana ağa diyoruz..."

Tarım işçileri Adana'daki ağaların işçilere, köylülere daha insanca muamele ettiğine inanmaktadır. Sebebi, Urfa'daki ağaların gözünde köylünün, özellikle topraksız ve az topraklı köylünün hiçbir değeri yoktur. Ağalar, çoğu zaman, köylülere kızdıkların da; "Köyümden çıkın, defolun" diyerek, onları tehdit etmekte, baskı altında tutmakta ve hatta köyden kovabilmektedir. Bu yönüyle Adana'daki ağalar, Urfa'daki ağalara göre daha iyidir (!). Urfa'da bazı ağalar köylülerin Çukurova'ya gitmelerini istememektedir, "Köyde kalın bizim işimizde çalışın" demektedirler. Bazı ağalar ise Çukurova'dan çalışmaktan dönen tarım işçilerinden para almakta, verilmediği takdirde köyünden sürüp çıkarmaktadır.

Ufak toprak sahipleri tarlaya kendileri gelmekte, büyük toprak sahipleri pamuk toplama işinin denetimi işlerin kontrolü için çoğu zaman kahyalarını tarlaya göndermektedirler. Tarım işçilerine işi elçi bulduğundan, onları tarlaya elçi getirdiğinden işçiler arasında elçinin sözü ağadan daha çok geçmektedir. Çünkü; bu iş kolunda, görünüşte işveren durumunda olan elçilerdir. Herhangi bir durumda elçi-ağa ikilemi söz konusu olduğunda, tarım işçileri; "biz ağayı tanımayız, elçiyi tanırız" demektedirler.

Ücret sorunu

Daha önce en fazla pamuğu ergenlik çağına yaklaşmış çocuklarla, gençlerin topladığını söylemiştik. Bu nedenle; ailenin nüfus sayısına göre toplanan pamuk miktarı değişmektedir. Yetişkin çocuğu fazla olan aileler, daha çok pamuk toplamakta, (tabii bu oranda da masrafları daha fazla olmaktadır.) yetişkin çocuğu az olan veya olmayan aileler daha az pamuk toplayabilmektedir. İş bitiminde her ailenin elinde ortalama iki, üç, dört veya beş bin lira kalmaktadır. Bu paranın bir kısmıyla borçlarını ödemekte, bir kısmıyla buğday (temel tüketim maddeleri) ve zorunlu ihtiyaçlarını karşılamakta, (eğer kalırsa) ellerinde kalan bin, binbeşyüz lirayla kışı çıkarmaya uğraşmaktadırlar. Çoğu zaman ellerindeki 3 - 5 kuruş kışın ortasında bitmekte, önlerindeki yılın pamuk parasından ödemek kaydıyla, öncelikle kendilerini götürecek olan elçiden veya sağdan soldan borç para alarak kışı çıkarmaya çalışmaktadırlar.

Tarım işçileri paralarını iş bittikten sonra almaktadırlar. Çalışırken paraya ihtiyaçları olursa, bu parayı alacakların kesilmek üzere; ya ağa adına elçi ya da ağanın kendisi vermektedir. Elçi görünürde her kilo pamuktan kendisi için kesilen yüzdelerden başka para almamaktadır. Fakat gerek, tartıda eksik söyleyerek, gerekse işçi adına yaptığı alış verişlerde aldığı maddelerin fiatlarını fazla söyleyerek işçiyi alabildiğine sömürmektedir. (Bu arada şu noktayı unutmamak gerekir; Çukurova'ya pamuk toplamaya giden tarım işçilerinin % 90'ı aşkın bir kısmı okuma-yazma ve büyük çoğunluğu Türkçe bilmemektedir. Elçilerin tümü okuma yazma bilen, en azından ilkokulu bitirmiş kişilerdir ve işlerini çok iyi bilmektedirler. İşçiler yapılan hırsızlıkları çoğu zaman ya anlamamakta ya da anlasalar bile seneye bizi çalışmaya getirmez işsiz kalırız korkusuyla seslerini çıkarmamaktadırlar.) Elçiye, toprak sahibi çoğu zaman, işçileri sıkıştırması için açıktan para vermektedir.

Sendika sorunu

Çukurova'da Türk-İş'e bağlı Tarım İş Sendikası vardır. Diğer yörelerde, genellikle bu iş kolunda sendikalaşma söz konusu değildir. Tarım-İş her işçiden 5 lira kesmektedir. (1976 yılında) Özellikle yaşlı işçiler; sendikanın işlevinin ne olduğunu, görevinin ne olduğunu, sendikadan neler beklediklerini bilmek bir yana, sendikanın varlığından bile habersizlerdir.

Orta yaşta ve ihtiyar işçilerin büyük çoğunluğu hiçbir fabrikada çalışmamışlardır ve sigortalık, emeklilik konusunda hiç bir bilgileri yoktur. Fabrikalarda geçici de olsa çalışmış işçiler de; sürekli olarak bir fabrikada iş bulup çalışma özlemi vardır. Çocuk, yetişkin ve yaşlı işçilerin büyük çoğunluğu, sendikanın pamuk toplama fiatlarını açıklamaktan başka iş yapmadığını söylemektedirler. Bunun dışında sendikanın yaptığı bir iş yoktur. Kazma zamanı sekiz saat çalışmaları gerekirken, ağa işçileri 10 - 12 saat çalıştırmakta, ağa ve elçi işçilerin çeşitli yollarla haklarını yemekte, sendika bu duruma ya hiç ses çıkarmamakta ya da pek bir şey yapmamaktadır.

Özetle işçilere göre: sendika ağadan yanadır, işçinin yararına hiç bir iş yapmamakta veya ağalardan korkusundan yapamamaktadır.

Sağlık sorunu

Çukurova'da en yaygın olan hastalık, yaz döneminde sıtmadır. Bu yörede bu hastalık eskiden daha yoğun olmasına rağmen, günümüzde belli ölçülerde azalmıştır. Fakat, sinek üreten bataklıkların tümüyle kurutulamaması, çeltik tarlaları, sulama kanalları nedeniyle sivrisinek ve sivrisineğin yarattığı sıtma hastalığı yine de oldukça yaygındır. Özellikle su kanalı dibinde bulunan tarlalarda çalışan işçiler; kanalların yazın yer yer çamur, bataklık haline gelmesi nedeniyle sıtma hastalığından daha fazla etkilenmektedir.

Sıtma hastalığına en çok küçük çocuklar ve bebeler yakalanmaktadır. Bu yüzden her yıl Çukurova'da, mevsimlik tarım işçilerinin düzinelerce küçük çocuğu bebeği bu hastalıktan ölmektedir.

Mevsimlik tarım işçileri "ufak tefek hastalıkları" ayakta geçirmektedirler. Eğer fazla hasta olurlarsa, alacaklarından kesilmek üzere ağadan para alıp, doktora gitmektedirler. Böyle bir durumla karşılaşan aile o kış aç kaldı demektir. Çünkü işçilerin deyişiyle: "Hem işten kalmakta, hem para boşa gitmekte, hem de kazandıkları 3 - 5 kuruşu doktora yatırmaktadırlar".

Eğitim sorunu

Pamuk toplamaya Çukurova'ya mevsimlik işçi olarak giden köylülerin, okuma - yazma oranı alabildiğine düşüktür. Bu oran ortalama % 90'dır.

Çukurova'ya giden ailelerin ilkokul, ortaokul, liseye devam eden çocukları varsa, bu çocukların ikmale kalmamaları gerekir. Çünkü ikmale kalırlarsa; çoğu zaman çalışmaya gidemezler. Çalışmaya gidemezlerse aileleri kendileri için çok büyük önemi olan, bir maddi desteği kaybetmiş olur. Öğrencinin ikmale kalması durumunda, iki şık söz konusudur: Ya öğrenci o yıl sınıfta kalmayı göze alıp çalışmaya gidecektir, ya da aile bütün sıkıntıları göze alıp, çocuğu çalışması için (derslerine) Urfa'da bırakacaktır. Bu ikinci yol çocuğun ailesi için çok büyük bir yüktür.

Dönüş

Çukurova'dan dönüş Kasım-Aralık ayına rastlamaktadır. Mevsim kötü giderse bu süre yılbaşına kadar uzayabilir. Pamuk toplama işi iki türlü olmaktadır: Birincisi senetsiz, ikincisi senetli toplamadır. Son yıllarda pamuk çoğunlukla senetle toplanmaktadır. Yani, tarla bitmeden işçiler paralarını alamazlar. Bu nedenle; yağmur da yağsa, soğuklar da başlasa işçiler tarlanın pamuğu bitesiye kadar, tarlada kalmak zorundadırlar.

Mevsimlik tarım işçileri yörelerine dönerken, taşıt paralarını kendileri vermektedirler. Geriye dönerken, çalıştıkları yerin yakınındaki kasaba veya şehirden ucuz bulursa, çocuklarının ve kendilerinin ihtiyacı olan giyim maddelerini almakta, fakat çoğu zaman paralarını hiç bozmamaktadırlar. Çünkü; onlar

De:Sa.7.Sü.1'de

HALKIN KURTULUŞU